

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 150

16 TRANG 20TỴ

TUẦN LỄ TỪ 11-2

ĐẾN 17-2-1971

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

Đầu bếp : MINH VỒ

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

ÓNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C74++

CON NGƯỜI VÀ CHẾ ĐỘ

Tối 8-2-1971, kỷ niệm 6 năm ngày dẫn đầu đoàn chim sắt Bắc Phát, Phó TT Kỳ đã nói nhiều vấn đề khá quan trọng. Những người hiện diện trong buổi tiếp tân này, kể lại một câu chuyện vui. Khi nhắc đến phi công Nguyễn Văn Cử, người đã từng oanh tạc dinh Độc Lập ngày 27-2-1962, Phó TT Kỳ nói đùa : "Tôi ngân ông này lắm. Cứ trước khi vào dinh Độc Lập làm việc, lại phải gọi máy hỏi xem "ông ấy" có đi bay không, bay ở đâu."

Câu nói kể trên chỉ là lời bông

đùa, nhưng nhiều khi những lời bông đùa cũng bắt nguồn từ một thực tế. Thực tế nào đã khiến cho Phó TT Kỳ nghĩ rằng, dù là nghĩ một cách vui đùa, là có kẻ định oanh tạc Dinh Độc Lập như năm 1962. Về cuộc bầu cử Tổng Thống sắp tới, Phó TT Kỳ nói rằng :

«Nhân dịp năm bầu cử người ta bàn tán ông này với ông nọ và cũng hỏi tới tôi. Tôi thì nghĩ rằng cuộc bầu cử năm nay chỉ là giai đoạn, một cái mốc không quan trọng, bởi vì bầu

cử xong rồi có được ông này, ông nọ, nhưng mà thể chế vẫn như vậy, lãnh đạo vẫn như vậy, thối nát vẫn như vậy thì chả đi tới đâu cả, rồi thì thất bại cuối cùng cũng có thể dành cho miền Nam chứ không phải cho miền Bắc».

Cứ theo câu trên của Phó TT Kỳ thì sự tham nhũng, thối nát là do chế độ, chứ không do người.

Bọn Con Ong không nghĩ như vậy. Mà nghĩ rằng, chỉ có con người làm bản chế độ, chứ chế

độ không làm bản con người.

Tình trạng thối nát, tham nhũng nếu vẫn tồn tại theo như Phó TT Kỳ, thì không phải chế độ làm cho nó tồn tại, mà vì con người, từ những con người làm lớn thuộc cấp lãnh đạo trở xuống, đã nuôi dưỡng nó, đã làm cho nó tồn tại và phát triển.

Con Ong không đồng ý với Phó TT rằng sự thay đổi người không quan trọng bằng thay đổi chế độ. Sự thật : sự thay đổi người quan trọng hơn thay đổi chế độ.

Huê bình lâu dài.

Cái sự huê bình lâu dài ở đây chỉ có nghĩa ngược lại mí lị huê bình tức khắc, và đôi khi nó còn muốn chửi bới cái nền huê bình tức khắc là đảng khác. Bởi lẽ huê bình lâu dài chỉ có nghĩa là còn lâu mí có huê bình có thể đến Tết Congo hay đến Tết Maroc cũng chưa biết chừng.

Năm Con Heo, có nhiều người đã tưởng bộ khi thấy các nhà sư treo chim cu tùm lum tà la ở khắp nơi. Chim cu lúc nào ú rừ thì trông hiền lành ra rít. Có thừa sức để trưng trưng cho một nền huê bình công chánh, tự do và danh dự.

Nhưng khi nào nó không ú rừ, nó vùng dậy thì trông nó lại có vẻ hung hăng hiếu chiến ra mặt.

Quả đúng như rứa. Đầu năm niên thủ, huê bình chưa thấy mô mà đã thấy chiến tranh ngày càng lan rộng. Quân ta đã được lệnh của Tổng Thống tấn công sang Ai Lao để dẹp bọn Cộng Sản. Thế là toàn bộ đất Đông Dương đã chui lọt vô trong cái lò lửa của chiến tranh.

Năm ngoái, ông Tổng Ních Xông đã nhân danh nhà nước Mèo ra lệnh cho cả Ta lẫn Mèo uýnh sang Cao Mên để hỗ trợ cho chính quyền Long Non. Năm nay, trước sự nguy ngập của tình hình Lào, nếu không mau mau cứu cấp thì ông Souphana Phuma sẽ biến thành ông Souphana Phu Vong mấy hồi, nên chỉ, chả cần phải chờ đợi nước bạn ngỏ lời kêu cứu, quân ta cũng ào ào kéo sang để cho đúng mí cái nghĩa môi hồ rắng lạnh.

Trong lúc chiến trường miền Nam lằng dừ thì cuộc chiến ở Mên Lào sôi xục hẳn lên B 52 không còn thì giờ dội bom xuống các vùng lãnh thổ tự do ở đất Việt thân yêu nữa mà lị nhè các khu thuộc Boloven ở Lào, và dãy núi Dangreck ở Mên,

Vậy thì cái sự Việt Nam hóa chưa thấy mô mà chỉ thấy Đông Dương hóa chiến cuộc.

Như thế lại hóa hay. Âu cũng là một dịp để cho hai ông bạn láng giềng có một cơ hội thuận tiện để chia ngọt xẻ bùi mí quân ta, vì không nhẽ cái gánh nặng Cộng sản to tồ mẹ, lại cứ để riêng cho một mình quân ta gánh vác miết.

Ngoài ra, người ta lại cũng thấy có nhiều dấu hiệu hữu hình chứng tỏ rằng, miền Đông Bắc Thái Lan hiện cũng đang bị đe dọa trầm trọng. Mai một biết đâu quân ta lại chả có dịp đưa quân sang bên giúp đỡ lại, để cho có đi có lại mí toại lòng nhau.

Thế mới biết rằng, dù thiên hạ có mím môi trợn mắt hô cả ngàn lần cái khẩu hiệu «huê bình tức khắc» thì cái sự huê bình tức khắc ấy vườn cứ ngoài mặt làm thính, không có tới. Còn là uýnh nhau miết.

Bộ thiên hạ quên khuấy mất câu sấm của cụ Trạng Trình rồi sao :

«Mười phần chết bầy còn ba.
«Chết hai còn một mới ra thái bình.
Dân mình hãy còn đông lắm cơ mà.

Cút và người

Trong 12 con Giáp, loài thứ 4 chân có mặt thật nhiều. Nào là Sừ Trâu, Tuất Chó, Hợi Heo, Mùi Dê Cừ, Dê Cò, Mẹo Mèo, Tí Chuột. Riêng loài có lông vũ, đi hai chân, tức là loài Chim, chỉ được góp mặt bằng một chú Dậu Gà.

Năm nay là năm Hợi Heo nhưng người Giao Chỉ, trong những ngày cuối năm, đầu năm, ít nói đến Heo Chó mà nói thật nhiều đến một loại chim nhỏ. Đó là Chim Cút. Cũng như phong trào, như nạn dịch nuôi Gà cách đây chưa lâu, nước ta hiện giờ lại đang có phong trào nuôi chim Cút. Cả nước đang sôi động vì chuyện Cút Nếu bây giờ mà, nói đại để xuống sông xuống biển, V Cốc đánh chiếm mất của ta vài thị xã, hay chánh phủ có bị đảo chính, dám chắc dân ta cũng không bận tâm nhiều, bàn tán nhiều hay khổ sở nhiều bằng có nạn dịch toi chim Cút hoặc có tin chánh phủ đánh thuế nặng từng con chim Cút.

Trước đây 5 năm, chim Cút là địa hạt khai thác độc quyền của Tàu Chợ Lớn. Người Tàu nuôi cút nhưng không bán cút giống cho người Việt. Huyền Thoại về Cút nói rằng trong những ngày Tết Mậu Thân, Việt Cộng vào Chợ Lớn, uýnh nhau loạn xạ ngẫu, có người Giao Chỉ lọt vào được nhà nuôi Cút của Tàu, vô được một lô Cút giống đem về nuôi và từ đó nguồn lợi này mới lọt được qua tay người Giao Chỉ.

Đề rồi đến nay, Cút lên giá vọt vọt, lên giá hơn cả sự tưởng tượng và mơ ước của Tổng Ngọc Song Hành. Từ hai, ba trăm một cặp Cút, giá đã lên tới sáu bảy ngàn đồng một cặp cút sắp đẻ trứng. Giá mỗi cái trứng cút bị giờ là 300 đồng. Xã hội Giao Chỉ bỗng có những anh vô tài bất tử, đôi dài đôi dẹt trở thành triệu phú ngang xương nhờ chim cút.

Sự tăng giá của cút cũng dễ hiểu : thấy mau có lời, nhà nào cũng mua cho bằng được, mua với bất cứ giá nào, từ một chục cặp cút trở lên về nuôi. Trước đây đã có thời người ta dẹp bàn thờ ông bà, ông vải, đuổi bố mẹ già xuống ở gần cầu tiêu để lấy nhà cho Mèo và đi mướn, có thời người ta bắt con cái sống chung với gà, trong bầu không khí sắc mùi phân gà, thì nay người ta lại dẹp hết mọi thứ khác để lấy chỗ nuôi cút. Đồng bào miền Trung của ta sau nạn cộng sản, nạn lụt, thấy đời sống quá cơ cực và bấp bênh nếu chỉ trông cậy và ruộng vườn, nay cũng cố gắng bán chác cò vật lấy ít tiền vào Sài Gòn sắm vài cặp cút đem về nuôi. Giá cút tăng vọt vì thế.

Hai nữa, còn có tin cút được xuất cảng và việc xuất cảng cút hiện chưa bị đánh thuế. Người có quyền mang vài triệu bạc cút sống hoặc trứng cút đem sang bán ở Hong Kong, Nam vang, lấy tiền mua hàng đem về. Không thuế má gì cả. Trước Tết, tên Gà Thâm của bọn Con Ong được tin có một vị Tướng Quân mua 3 Triệu bạc Cút của một anh trước kia là văn sĩ, cho lính chở sang bán ở Kam Pú Chia. Vị Tướng Quân này rất ghét khi thấy ai vu cho ông tội tham nhũng. Không biết việc ông mua cút cho quân xa chờ đi bán ở nước ngoài như thế có thể kể là lợi dụng chức vụ hay đó chỉ là nói theo ngôn ngữ của T.T. Thiệu tài buôn bán riêng của đương sự ??

CHÁNH ĐẢNG 33 phụ trách

Trong một buổi tối cuối năm Tuất, tổ chức hát cây mùa xuân chiến sĩ tại nhà hàng Queen Bee, Khánh Ly đã nói với kẻ phụ trách mục này :

— Sang năm mới anh sẽ thấy 1 hiện tượng lạ!...

— Thế nào là 1 hiện tượng lạ?...

— Anh đã đặt tên cho Khánh Ly và Lê Thu là mặt trăng và mặt trời. Sang năm mới, mặt trăng và mặt trời sẽ cộng tác mật thiết với nhau để làm ăn chung.

— Ủ, như vậy cũng là một hiện tượng lạ...

— Còn nữa... Thêm cả Thái Thanh cho đủ bộ ba, lập nên thế chân vạc. Anh có ý kiến gì không?...

Là một kẻ ít khi lui tới phòng trà, vì muốn hưởng độc quyền đó cho bạn đồng nghiệp Sứ Voi, nhưng đã được Khánh Ly hỏi tới ý kiến, đành phải... gật gù cái đầu. Cũng đưa ra một ý kiến thôi. « Theo ý kiến tôi thì ba người, Khánh Ly, Lê Thu, Thái Thanh, nên ở riêng, mỗi người một phòng trà, thì mới có thể vét được hết tiền của thiên hạ. Đó là thế tam phân, tam quốc gì đó... Khánh Ly không đồng ý và lại phát ngôn :

— Không được anh ạ Nếu cứ đứng ở cái thế Tam quốc như bây giờ, thì ông Tào Tháo, ông ấy sẽ đớp hết, kết quả mình nghèo, vẫn hoàn nghèo... »

Hỏi ai là ông Tào Tháo, thì Khánh Ly đã trả lời một cái tên mà thoát nghe, ai cũng phải giật mình. Nhưng xét ra cũng chẳng nên viết ra đây...

Tâm sự với Khánh Ly buổi tối hôm đó, mới thấy Khánh Ly là người rất lo lắng tới tương lai. Theo như lời Khánh Ly, thì ca sĩ, là những kẻ có một thời làm ăn ngấn nhất. Ít ai được Trời và cuộc đời ưu đãi như Thái Thanh?... Bởi vậy, khi đã năm được thời, phải lợi dụng để lo cho tương lai. Hiện nay thì Khánh Ly đang có một chương trình thành lập một « Làng Nghệ Sĩ », quy tụ tất cả Nghệ Sĩ không phân biệt bộ môn, để sống chung... hòa bình. « Tại sao các anh có Làng Báo Chí, các Nghiệp Đoàn khác đều có làng, đều có nghĩa trang, và riêng nghệ sĩ thì lại không có? »... Đó là câu hỏi của Khánh Ly, mà chắc là khi đặt câu hỏi, cũng chẳng cần trả lời...

Nếu lập được làng Nghệ Sĩ thì quả là một thành công rất lớn của Khánh Ly, nâng ca sĩ nặng chưa đầy bốn chục ký. Người nhẹ, chỉ thì nặng, không hiểu người có mang nổi cái chí hay không?...

Dự định của Khánh Ly thì nhiều, như tập hợp bộ ba để làm ăn, sáng lập một hội để tiến tới thành lập Làng Nghệ Sĩ v.v... chưa thành hình, thì bị luôn sao... quả tạ chiếu mệnh. Trong lúc mà Khánh Ly đang làm một phát viên du, giúp vui trong mùa xuân cho Kiều Bào hái ngoại thì ở nhà, những tưởng rằng phòng trà Queen Bee vẫn làm ăn như thường lệ. Vắng Khánh Ly, thì cũng chỉ vắng đi một ít khứa. Nhưng không ngờ, ông chủ nhà của Queen Bee tên là Tuất, đã chơi trò cấn trộm, tự ý đóng cửa phòng trà lại. Ấy thế là một lũ thợ chuyên thời kèn, thợ hát, (nói theo tiếng của Gà Thâm là chỉ biết cầm cái cần cò? «mí cò rô» kéo ra, kéo dó) bị mất sở làm, lêu bêu, trông rất buồn. Tất cả đã hội thảo và quyết định, mần một phát «tê lê găm» gọi Khánh Ly về để đối phó với ông Tuất.

Đối với thứ Tuất này, chắc Khánh Ly phải dùng tới cả cầu bồng của Cái Bang. Thử hỏi mượn nhà văn, nhà kịch họ Vũ, đã được trong họ ngoài làng đặt tên là Hồng Thất Công, xem có đá cầu bồng hay không?...

Xin có lời an ủi Khánh Ly. Sách có chữ «tiền hung, hậu kiệt». Đầu năm xui xẻo thì cuối năm lại ăn nên, làm ra, vậy chẳng nên buồn. Thế nào thì Khánh Ly cũng thắng vì «chính nghĩa nhất định về ta»...

Vài giòng trình với bà con, làng nước...

Đố Chơi Đố Chơi

Sau cuộc Đố Chơi tuần trước, các Toán Heo lớn Heo nhỏ kéo nhau đi đờ trò... Con Heo.

Các cao thủ khác với võ nhào vô xi chỗ. Phóng viên Con Ong đi duyệt qua một lượt thấy có sự hiện diện của các toán sau đây:

— XIẾT CỒ: Toán này ra đời ngày 21-1-71 càng lúc với sắc lệnh 006, trong tay có chiếc giấy thông lọng.

— XÁCH ĐỘNG: Toán này tính ăn có trong vụ công nhân Thanh Trúc nhưng thất bại nên tới dự Đố Chơi cho đỡ buồn.

— ĐÚ ĐỜN: Toán này gồm những thằng ăn một cái Tết tốn cả triệu bạc, những con me đi chải tóc một lần 27 xin.

— ĂN MÀY: Toán này do ông Nghị Đô Thiêng Phạm ngọc Hợp đặt tên, nhân dịp viếng chợ Tết công chức.

Ban Giám Khảo điếm danh xong liền khai phá:

Ờ Ơ LUI HAY PHỆT MÊ BU TÍCH?

HỎI.— Linh Mục Bửu Dưỡng có đặt vấn đề: hoặc là ông Giáo Dục ờ ơ lui, hoặc Viện Đại Học Minh Đức phệp mê bu tích. Đố biết bên nào sẽ thắng trong cuộc kéo co này?

XIẾT CỒ.— Không có ông Giáo Dục này, kiểm ông Giáo Dục khác để ợt. Chứ để mất một Linh Mục Bửu Dưỡng làm sao kiểm được Linh mục Bửu Dưỡng thứ 2.

XÁCH ĐỘNG.— Bên Đại Học Minh Đức muốn thắng thì có khó gì, cứ việc để bọn này nhào vô lời cở các Sinh Viên làm kẻ một phát xuống đường

là xong ngay.

ĐÚ ĐỜN.— Ấy chết! Bên này người ta cũng có cả một Đốc tờ đoàn ở sau lưng chứ bộ! Sinh Viên xuống đường, các ông Đốc tờ ngại gì mà không xuống đường chống lại?

AM MÀY.— Thôi cho can đi! Đồi bên cứ kéo co mãi, cả nước này rồi cũng đến đi ăn mày cả lũ!

BAN GIÁM KHẢO.— Xiết Cồ sáng suốt lắm, mà Xách Động ăn có cũng rất khéo: Xiết Cồ 3 điếm, Xách Động 2 điếm!

Các ông lớn gọi tiền bên Mèo?

HỎI.— Có tin đồn cơ quan an ninh Mèo gọi cho chính phủ VNCH danh sách các sĩ quan cao cấp mở trương mục tại các ngân hàng lớn của Mèo Theo quý vị, tin đó đúng hay sai?

XIẾT CỒ.— Sai là cái chắc. Ông Chánh văn phòng Bộ Tài chính đã quả quyết với báo chí là chưa hề nhận được tin tức hay tài liệu nào về cái danh sách đó mà!...

ĂN MÀY.— (vì ám ức từ lâu nên tranh nói trước) Sai thế quái nào được? Bộ Tài chính đâu phải toàn thể chính phủ? Nếu người Mèo có gửi danh sách cho chính phủ, chắc hẳn người ta phải gửi đến Tổng Tổng, chứ gửi đến Bộ Tài chính để ăn cái giải gì?

XÁCH ĐỘNG.— Sai là phải rồi. Làm gì có đứa nào cù lẩn đi vô bạc của Mèo rồi lại đem gửi bên Mèo? Như vậy chẳng hóa ra chỗ củi về rừng, và còn lạy ông con ở bụi này nữa sao?

ĐÚ ĐỜN.— Đúng thế đấy. Các ông lớn nhà ta đâu có ham cất tiền bên Mèo, cất bên Thụy Sĩ chắc ập và kín đáo hơn nhiều chứ!

BAN GIÁM KHẢO.— Xách Động và Đú Đờn cùng đúng, mỗi toán 2 điếm rưỡi!

Tranh đấu để đi đến đâu?

HỎI.— Làng báo lại rục rịch tranh đấu chống Sắc lệnh 006. Đố biết cuộc tranh đấu này sẽ đi đến kết quả nào?

XIẾT CỒ.— Ồ! Muốn t.á. đưa thi rồi sẽ gặp vô đũa. Cũng như lần trước đó, họ không chịu cho tăng giấy báo thi a lè hấp cho họ «bông giấy»!

XÁCH ĐỘNG.— Muốn vô gì thì vô, hãy cứ tranh đấu cái đã. Kết quả sẽ tính sau, trong thời gian chờ đợi, ta vẫn có thể lòn cửa hậu để «arranger» cơ mà!

ĐÚ ĐỜN.— Máy ông nhà báo rõ vô vin. Không để thi giờ tiền bạc đi du hí, còn bày đặt tranh đấu, trâu đánh lời thôi. Có Sắc lệnh hay không Sắc lệnh, sự tình cũng vẫn thế, có gì khác đâu?

ĂN MÀY.— Nửa chừng rồi thế nào cũng có vài tên xé rào để thủ lợi riêng, bỏ mặc cả lũ gác ngư con tàu đi. Với mấy tên đó, xin đừng gọi là «ăn mày» kéo nhục tội tôi!

BAN GIÁM KHẢO.— Toán Ăn Mày theo dõi tình hình rất sát: 5 điếm!

Vòi Ròng oan hay ưng?

HỎI.— Báo chí tố Vòi Ròng đóp bạc mới chịu cứu hỏa. Tố như thế có oan Vòi Ròng chăng?

XIẾT CỒ.— Oan thật. Ông Đô Nhiêu có nói là tại đồng bào cứ dúi tiền vào tay Vòi Ròng, chứ Vòi Ròng đâu có đòi!

XÁCH ĐỘNG.— Thôi đi cha! Bộ cha muốn các nạn nhân phải xuống đường tới trước Sở Cứu Hỏa năm ăn vạ, rồi cha mới tin hay sao đây?

ĐÚ ĐỜN.— Vừa oan, mà lại vừa không oan. Không oan vì quả có thật «đóp». Mà oan vì các ông lớn đóp nhiều, chứ Vòi Ròng đâu có đóp được bao nhiêu?

ĂN MÀY.— Đồng ý với Đú Đờn, nhưng xin thêm: oan, vì số trời đã định cho các nạn nhân phải bị cháy nhà, mệnh trời như vậy, mình có cưỡng lại cũng vô ích.

BAN GIÁM KHẢO.— Đú Đờn và Ăn Mày lại ngang tài, mỗi toán 2 điếm rưỡi!

Đĩa Ngục Môn

NGÂN HÀNG GIAO CHỈ

Cùng một lúc trong những ngày đầu năm Con Heo, ba bốn tờ nhật báo cùng rêu rao sẽ, nào là «lật trần thủ đoạn bọn gian manh Ngân Hàng», nào là «phơi trần mọi bí mật lòng lá bên trong những Ngân Hàng giao chỉ...»

Có một thời cách đây khoảng 2 năm, bỗng đứng người ta thấy những nhà gọi là Ngân Hàng mọc lên như nấm ở Sè Gòong và các tỉnh. Đầu đường, xó chợ, ngõ ngách, xó tính nào cũng có Ngân Hàng. Có thể nói ở VN, nhà băng mọc lên như nấm. Nhà băng ở VN còn nhiều hơn cả nhà hớt tóc, vá tay.

Và nghề khai thác ngân hàng trở thành một nghề mới toanh, ngon ăn, một địa hạt khai thác

mới cho những anh thủ đoạn ma lanh hơn người! Dân VN hãy còn xa lạ, ngỡ ngàng với những dịch vụ ngân hàng nên đa số là những con mòng béo mập cho bọn ma đầu hút rìa.

Nhân chiến dịch phụng Ngân Hàng Giao Chỉ đang phát động trên các đồng nghiệp ra hàng ngày của CO. Công Tử HĐ bên có mấy lời giới thiệu một Ngân hàng có dính líu đến quyền lợi của những người viết báo nghèo rách ở VN. Đó là cái gọi là NAM HẢI NGÂN HÀNG nơi được Nghiệp Đoàn KGVN ký thác khoản tiền gần 100 triệu đồng bạc mặt mồ hôi, nước mắt, xương máu của ký giả VN và vợ con họ.

Số tiền gần một 100 Tê là tiền anh em ký giả vay được của chánh phủ để xây nhà cùng với khoản tiền do anh em đi vay nợ lãi, bán xé 2 bánh. Bán tí nữ trang còm của vợ con đóng góp. Trong khi đó bên NĐKG NV — chỉ khác 2 chữ VN ở trên, ở dưới — cũng mượn tiền chánh phủ xây nhà, nhưng cho đến hôm nay anh em —cũng anh em ta—chưa phải đóng lấy 1000 bạc.

Trong ban Quản Trị của NHHH có 2 ông Ngô Quân và ông Thức chống Cộng 2 là người quen biết với làng báo xứ này, Ông Ngô Quân một thời lừng lẫy trong làng báo trong thời gian 3 năm cuối

cùng của nhà Ngô. Ông từng nắm quyền điều khiển tinh thần tờ Chi Đạo rồi tờ Saigon Mai. Còn ông Thức là ngón tay trở của Đức cha Ngô đình Thực, từng nắm Hội Nạn Nhân Cộng Sản và tờ báo Mạnh chống Cộng ra rít bằng ngân khoản của Mèo.

Người hiểu biết về nội bộ của NHHH nói rằng NH trên có một nhân vật có hậu thuẫn công nhân đứng sau lưng, nhưng khi thành lập và khai trương, còn thiếu tiền vốn. Nhưng thiên hạ vô được số tiền 100 Tê, thơm như mít của anh em Ký giả rách. Ngân Hàng bên sống hiên ngang, oai dũng ra gì... Vô tiền của thiên hạ đem về làm như của

minh là nghề của...chàng rồi. Cũng không sao. Ở đời này thẳng nào ma lanh, nhanh chân nhanh tay là thẳng ấy bờ... Có điều chiếu theo luật cho vay và vay tiền NH, kể có tiền cho NH vay được hưởng một khoản tiền lời theo luật định. Tiền lời của 100 Tê chắc chắn không phải là nhỏ.

Ai đã hưởng số tiền lời trên mồ hôi, nước mắt của ký giả VN trên một năm trời nay, kể từ ngày số bạc 100 Tê được gửi vào NHHH ?? Đó là câu hỏi mà Công Tử HĐ không thể không đặt ra ở đây hôm nay.

C.T.H.Đ

Polycrol

Chế tạo tại ANH QUỐC

ĂN KHÔNG TIÊU - Ợ CHUA ĐÀY HƠI SINH BỤNG ĐAU BAO TỬ - SƯNG LOÉT BAO TỬ VÀ RUỘT

VIÊN 2 MÀU: Phần xanh: đựng chất mới Methylpolysiloxane làm tiêu hơi hết sinh bụng — hết căng bao tử Phần trắng: trừ chất chua làm đau xót bao tử

Bán tại các nhà thuốc Tây 100 BYT18-10-70

Restaurant AEROPORT

Một tửu lâu: Sang trọng, Rộng rãi, Có máy lạnh
Dành để quý khách mọi giới: quốc nội, quốc ngoại dừng chân: đón tàu, đợi tàu, tiễn đưa người thân tận thưởng làm những món Việt Nam và Âu Mỹ:
THƠM NGON — TINH KHIẾT — NÓNG HỜI
Đặc biệt có nhiều điện thoại để quý vị liên lạc với gia đình kịp thời khi máy bay cất cánh!

ĐT: 22.881 - 336-337-338-339 Tân Sơn Nhất — SAIGON

ĂN HỤT BA NĂM QUAY ĐẦU VỀ XỨ Nhiều Dân Biểu địa phương laycha lay sự xin được

ĐI ĐỌC TRỊ ĐỌC

TIN... ĐỌC

H.Ô. — T.K. — N.M. phụ trách

BÁO NHÀ NƯỚC LOAN TIN NỘI CÁC CẢI TỐ 6 chú tôm ươn cá thối sẽ bị đá văng Hoàng Vương Diệt năm Bộ ống loa Giao Chỉ?

SAIGON. Tờ Tiền Bộ, tờ báo mang tiếng là của Chánh Vương loan tin ngày 15-2 này sẽ có một sự gọi là cải tổ nội các. Tờ Tiền Bộ mà đã loan tin thì phải là súa, như vậy ngày 15 tháng này sẽ có ít ra là 6 ông Tổng Trưởng ra đi không về. Thảo nào từ đầu năm tới nay nhiều tôm cá mới và cũ đi coi số

hơi đông.

Theo tin gần như chính thức, các ông Tổng Ngoại Giao, Kinh Tế, Tài Chánh, Chiêu Hồi, Xã Hội, Văn Hóa Giáo Dục sẽ tềch, ông Ngoại Giao và ông Văn Giáo đã lên voi xuống chó nhiều rồi nên chuyện ra đi tuy có đau lòng nhưng cũng không lấy gì làm đau thấy mạng. Lần này

ra đi còn khuya hay chẳng bao giờ mới được trở lại ngồi trên những cái ghế loại đó nữa.

Tôm cá mới thay những chỗ trên thì chưa được biết là ai, nhưng theo dư luận nếu thay thì nên thay người mới vì những con bài cũ cũ Phan Huy Quát, Trần Văn Đỗ v.v đã thuộc vào loại xếp vào viện bảo tàng được rồi, đừng đem ra xài lại nữa, chán lắm.

Theo một tờ báo khác thì những bộ trên sẽ do những người thân cận với chánh vương, đã có công đưa chánh vương lên ngôi cứu ngũ năm 1967 đảm nhiệm. Nói là người thân cận nhưng người của chánh vương đông quá chẳng biết ai vào ai, chẳng hiểu ai đạt tới mức độ thân cận hạng nhất hạng nhì mà đoán. Nếu đoán được hẳn nhiều nhân vật thân cận của chánh vương bây giờ gạt ra không hết khách.

Riêng làng báo có về chú ý tới bộ Thông tin, tức bộ ống loa tức bộ đóng cưa hay tịch thu báo nhất, họ chú ý xem ai sẽ về ngự trên các ghế đó. Hiện nhiều người đoán là Hoàng công tử, đúng hơn Hoàng vương Diệt, cháu gọi chánh vương bằng cậu sẽ ngự trên ghế này.

Hoàng vương Diệt không thích cái chức bí thư, vì nó còn có vẻ bí mật quá trước công chúng, ngài thích làm thượng thư. Làm thượng thư thời này mau nổi tiếng, nhất là cái ghế thượng thư bộ ống loa, hay là ghế thượng thư bộ Kinh Tế, Ngoại Giao, Tài Chánh Người từ trong hăm tới bước ra mà một sớm một chiều danh tiếng chẳng nổi như cồn đó là Thượng Thư bộ Kinh Tế. Tên quan Phạm kim Ngọc thì một thẳng bé lên năm nó cũng hiểu đó là ông đã làm cho nó không được ăn thật ăn cả hàng ngày.

Cái tin cải tổ có từ khuya rồi nay mới thấy hó hé, chờ xem những nhân vật mặt ngang mũi dọc nào sẽ ngồi trên cỗ đàn đây.

Ứng hộ cứu nữa!

- Mùa bầu cử sắp tới, để diễn lại màn khoan tay, quì gối, rót nước, gọt cam táo, nhiều dân biểu đang tính diễn lại trò xin phiếu 3 năm trước.

SAIGON. Những ngày cuối cùng của một năm chót tại Hạ Viện càng thu ngắn, càng khiến cho các dân biểu lo lắng tới xón để ra quần, từ tết tới giờ nhiều dân biểu đã về địa phương hoạt động, đi thăm cùng mọi nơi chốn, bao nhiêu tiền giành dụm trong ba năm kiếm ăn cũ đã đem ra làm công tác xã hội như sửa đường, sửa hẻm, lợp mái trường, cung cấp cho những nơi thờ tự như chùa, nhà thờ, các ông bà cũng lui tới thăm viếng các cha, các sư thường thường với quà cáp để năn nỉ các cha các sư khuyên con cháu con phật bỏ phiếu cho mình.

Ông dân biểu Lê tài Hót và một người bạn đồng viên lại cũng đồng đơn vị trở về Long An vận động, cậu Sáu đã tổ chức một buổi nói chuyện vĩ đại về luật người cày có ruộng, cậu hy vọng 6.000 dân Long An sẽ tới chật cái rạp hát mà cậu muốn để nói chuyện nhưng buồn thay cho cậu, buổi nói chuyện của cậu chỉ vồn vện có một chục người tới nghe do đó cậu phải cáo lỗi xin nói chuyện vào một ngày khác.

Cậu Sáu về Sài Gòn, cậu đau đớn than thở với bà nín để hay một cậu Sáu biết tương lai huy hoàng của cậu có một nửa đường đi xuống. Dân khi không muốn tới nghe

cậu nói, vì cậu nói chỉ lợi cho chính phủ chứ không lợi cho dân, thì cậu chẳng hy vọng gì đặc cử vào Hạ Viện vào cuối năm này.

Nếu cậu Sáu về Long An múa, thì ở Sài Gòn một Sáu nhỏ cũng tới quận II múa, mặc dù một đặc cử ở đơn vị hai miệt quận 8 quận 10. Một đã tới thăm khu hỏa hoạn Cầu Muối, một đã tới dự lễ cầu an cho đồng bào nạn nhân khu chợ này, trong ngày lễ có chuyện ghi sổ vàng một tới chỉ để cho dân nhớ là có mặt một, còn chuyện sổ vàng một tặng lờ như không biết, phải có người lên máy phóng thanh nhắc một mới lên Một lên tặng năm trước nhưng một ký vào cả hai cuốn sổ vàng, nghĩa là theo sổ một phải tặng 10 thước lặn, ban tổ chức vội vàng xóa tên một trên một cuốn sổ nếu không móc tiền túi đến thấy bà. Họ khen một quá là ma đầu hạng nhất.

Một tính ra tranh cử tại đơn vị Một năm nay, nhưng đơn vị Một sức mạnh mà một qua mặt được nghị nhà tâm hơi Hồ ngọc Cừ, hết là nghị nhà lá rồi, ông Cừ bây giờ gọi là giàu cả 100 triệu nhà lá vào cái chỗ nào. Đơn vị Một năm nay lại còn những người có tiếng ra tranh cử như luật sư Trần Văn Tuyên luật sư Nguyễn Phước Đại, một còn tranh nổi vào cái chỗ nào.

Biên Cương Mới

BIÊN CƯƠNG MỚI số 1 của Hội Phụ Huynh Học Sinh và Giáo Sư Chư văn An sẽ được phát hành ngày 18-2-71.

Đây là một đặc san nội dung tràn ngập bài vở xây dựng giáo dục, do sự đóng góp của những người hằng lưu tâm tới tương lai con em chúng ta. C.O. mong rằng Biên Cương Mới sẽ đến với mọi gia đình trên toàn quốc, nhất là đến với những người muốn chung lo cho nền Giáo dục nước nhà, hầu con em chúng ta có được một tương lai sáng sủa. Con Ông ân cần giới thiệu đặc san Biên Cương Mới và hy vọng Biên Cương Mới sẽ đến tay tất cả mọi người.

Còn tại Gia Định thì mấy anh dân biểu theo chính phủ mà nhà lại giàu cũng đang vận động ráo riết, người vận động hung hãn nhất là Trần công Tử, công tử đi thăm viếng tùm lum, mua chuộc báo chí tùm lum, ngày nào cũng có lời tuyên bố của công tử ngày nào cũng có việc làm của công tử được kể lại. Tại Châu Đốc thì dân biểu nhà quê Huỳnh văn Lầu ra công đi các quận, còn Dương dân Biểu thì xuân thu nhĩ kỳ có khi chẳng có ký nào tới thăm dân cho biết sự tình, Dương quân còn để thì giờ đi thăm tây thăm đầm. Dù sao thì Con Ông cũng chúc các vị đều đặc cử trở lại, vì các vị nó rồi sẽ ăn ít hơn kẻ mới vô lần đầu.

Ô. nghị thân Nhà Nước 1 nửa toan lược Nhà nước Luật Sư cãi cối Lê Tổng Trưởng sẽ biện hộ cho Tế Tướng

SAIGON. — Ông Nghị số 40 họ Tôn, người thường tự nhận là Mã chiếm Sơn Giao Chỉ, người được đòi cho là bao giờ cũng áp dụng thể đứng hai chân, một chân trong phủ đầu rồng một chân đối lập. Ông Nghị Tôn vừa thu thập được 40 chữ ký của các nghị sĩ, tức là gấp đôi con số hạn định để mời quan Tế Tướng ra điều trần trước một phiên khoáng đại TV.

Ông Nghị Tôn hãnh diện về sự thu thập được 40 chữ ký của mình này lắm, vì với con số 40 đó, và nếu cả 40 ông ký đồng tình trong một cơn hứng chí thì chỉ một phát minh danh đầu phiếu bất tín nhiệm chính phủ là nội các đi doang. Ông Nghị Tôn dọa nội các này dám đối oán cấp cấp ra đi làm nếu quan Tế Tướng trước phiên họp điều trần về cái sắc lệnh 57 không chịu rút cái sắc lệnh đó về.

Hiện nay Cao Cầu Bộ Trưởng đang lo lắng vô cùng, ông đang áp dụng chính sách "hạ nân ni lung tung, cùng lo như ông còn có cả ông Nghị họ Huỳnh, đệ nhất danh tướng VN! Ông họ Huỳnh theo như lời kể của ông họ Tôn thì khi nhận được bản ký tên, ông họ Huỳnh đã cười trừ nói: "Thôi mà anh, tôi kẹt lắm, anh thông cảm cho". Còn ông Nghị họ Đặng thì bị ép mãi mới ký, ký rồi cứ rập rình rết hoài. Thật buồn cho

Đặng nghị sĩ kiến nghị báo đứng đắn nhất nước.

Như vậy chỉ trong vài ba ngày nữa quan Tế Tướng sẽ tiên hô hậu ứng ra trước Thượng Viện, và bây giờ hầu sẽ số vào mô, kẻ mỗ hung hăng nhất là các ông Nghị Chức vua khôn lỏi, ông Nghị Tâm vua ăn có, và người phôi bỏ Nghị Tôn thất Gấm. Còn kẻ biện hộ sẽ là đệ nhất danh tướng họ Huỳnh? Chẳng hiểu lần này ông Tổng Lê vẫn Thu người giữ bộ cầm cân nảy mực, người đã từng biện hộ một cách tuyệt vọng cho vụ thuế kiểm ước, có nghị sĩ gọi là cãi chày cãi cối cho vụ thuế trên, có ra biện hộ cho sắc lệnh 671 nửa hay không? và khi ra Thượng Viện ông có đem theo người mạng mơ họ Lữ hay không.

Hiện cả làng báo đang chờ cuộc đối chất giữa quan Tế Tướng và bây giờ hầu... để a la số vào đánh hơi. Số đi làng báo phải đánh hơi mặc dù đó là chuyện của nhà báo nhưng thời buổi này, nên dân chủ của ta còn trong tình trạng của một trang bán xừ nữ, làng báo số vào chơi nhà nước một cách địa rạch, chắc chắn sẽ lãnh đủ, ra 10 số báo thì 11 số bị tịch thu là cái chắc. Một là phải giàu có tỷ phú như ông chủ báo họ Tôn hay chủ báo họ Hồng cả hai ông cũng là nghị sĩ thì mới dám ăn dám chịu còn không thì mặc sơ mi tờ bis sớm

NÓI LÁO mà CHƠI

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Dàn dụa lật phật hạt mưa rơi
Chuyện đời đã chán không nhắc
Thơ thần nghe ma kể mấy lời
VƯƠNG SĨ TRINH

Tạ Tồn viết thay GT

Vậy xin chọn vài màu hấp dẫn nhất kể quí vị độc giả thân mến nghe chơi, làm món quà đầu xuân. Cam đoan những màu chuyện này có thật, thật cũng như chuyện cô bé lai ở VN bỗng một hôm nhảy lên ngôi công chúa nhờ công lao của ngài Hắc Bạch

Quà tết
Giữa cảnh đào bánh mứt, trái cây hạng sang mà các ông bự nhận được trong dịp tết, có một vài quà tặng bất thường. Ông Tổng Ngọc đã nhận được một cái mo cau to vừa bằng cái mặt. Ông Tổng Huệ được tặng một cuốn sách dày đánh vần lớp năm cũ, tức lớp một mới theo chương trình liên tục 12 năm mới toanh của Bộ Giáo Dục. Ông Tổng Giáo Dục dĩ nhiên đã được ru ái tặng một chiếc mặt nạ chống hơi cay, hình như người tặng món quà này là sinh viên Saigon. Cụ Mai vẫn hóa hách hơn các bạn đồng liêu, nên được tặng tới hai món: một chiếc đồng hồ báo thức và một hộp thuốc maxiton.

Cụ ngoại ngó ngàng, với những thắng lợi của bộ ta trong năm Chó đã nhận được một cái răng khèn. Ông Tổng Cựu Chiến Binh, tuy trong năm đã bị phê bình dùng nạng xin một chiếc răng lại không nhận được cái răng nào mà chỉ nhận được một cái nạng. Cụ Lương run rẩy nhận một lá thư, mở ra chỉ thấy ba chữ « phải » bên vôi vàng cầm đi hỏi ý kiến hành pháp. Dân biểu Lê tài Hòa, tức cậu Sáu Long An, nhận được một chiếc đồng hồ Longine không biết từ đâu gửi tới. Ông Tổng Thọ Lăn được tặng một tờ báo bằng giấy gói trà từ trang nhất đến trang tám in la liệt độc có một chữ « Tòa soạn tự ý đục bỏ ».

Và rất nhiều người nhận được thiệp xuân của Tổng Thống.

Thi sĩ song hành

Nhật báo Tiến Bộ của mấy ông Vịt Tấn Xã vừa mới ra lò đã bắt được một bài lạ: thơ xuân của Tổng Trưởng Tài Chánh. Phải nói ra ngay đây là thơ có vần có điệu đàng hoàng. Mà chỉ tên tác giả là không ký tên thật, chỉ để Tổng Trưởng Tài Chánh. Ông Tổng trưởng Tài Chánh người vốn chậm ăn chậm nói, khi nói thì ngọng nghịu lắp bắp, vấp vấp lung tung. Không có khiếu nói chắc khá về nghĩ ngợi. Vậy ông đã nghĩ sao mà để chữ Tổng Trưởng Tài Chánh dưới bài thơ? Đoán mò mãi mới thấy ngài Tổng thăm bố mẹ đi ấy. Chả là chính phủ thì cái tổ tới nơi rồi. Báo chí cứ hê nhau xin chỗ ngồi của ngài. Ngài bèn đặt ra tiền lệ ai muốn làm tổng trưởng tài chánh thì phải biết làm thơ. Thế là quí vị làm le đặt bàn tạo vào chỗ đếm tiền rết ngay phú lĩnh đi chơi chỗ khác gặp.

Bài thơ được đề tặng cho các chiến sĩ chi khu Sơn Hòa và liên đội 253 Địa Phương Quân (Phú Yên) nhân dịp ông Tổng Trưởng Tài Chánh viếng thăm vào ngày mừng Tết Tân Hợi nguyên văn như sau:

«Chúc các bạn hăng say chiến đấu
Tuy vợ con yêu dấu quê nhà
Xuân này tạm phải cách xa
Xuân sau thắng lợi thì ta trở về
Ta trở về để huê vui về
Mẹ cha già con trẻ lưu lo
Bao giờ đất nước tự do
Đồng bào áo ấm cơm no hòa bình
Tới lúc đó hoàn thành nhiệm vụ
Các bạn về đoàn tụ mừng xuân
Đã rằng vì nước vì dân
Dĩ nhiên các bạn tinh thần phải cao»

Cái tinh túy hay ho của bài thơ xin đề cụ Mai vẫn hóa bình lên mới được. Chẳng dám đánh trống qua cửa nhà sấm. Duy có câu hỏi bao giờ «đồng bào áo ấm cơm no hòa bình» thì ông Tổng Tài còn phải hỏi ai nữa. Cứ khi nào đồng bào không còn phải trông thấy mặt của ông Tổng trên ti vi là thấy có hy vọng áo ấm cơm no rồi.

Huyền thoại Bokassa

Tạ Tồn có một ông bạn vừa mới ở Bangui về, kể cho nghe khá nhiều giai thoại về ông tổng tổng xé hột soạn, chưa hề thấy đăng trên báo An Nam.

● Bokassa có mấy vợ? Anh bạn Tạ Tồn kể rằng «ôi thôi cả tá». Mỗi bà vợ Bokassa sống trong một tòa biệt thự nguy nga, lúc nào bàn ngoài phòng khách cũng cắm đầy hoa hồng, thứ hoa phải gửi mua từ bên Pháp giá tới năm đôn một bông. Trong tủ lạnh thì chất đông là bôm là nho, và đặc biệt toàn rượu sâm banh hảo hạng. Được biết bên Trung Phi mấy ông công chức hạng gộc, vẫn có cái thói quen uống sâm banh như bên ta uống la de vậy. Trong các bà vợ của Bokassa có một bà được ông thương nhất, đó là... cháu ruột, gọi ông ta bằng cậu. Chuyện Bokassa lấy cô cháu gái của mình nó lý kỳ lắm Số là trước khi lấy ông cậu, cô cháu này đã có mẹ đời chồng. Chẳng may một hôm anh chồng bỗng lăn đùng ra chết, để lại cô vợ trẻ đẹp phây phây đêm đêm khóc thầm trong cảnh góa bụa. Bởi vậy tông tông của xứ hột soạn thương xót cô cháu gái lắm, bèn hỏi ý kiến quần thần: Tụi bay thấy hoàn cảnh nó tội nghiệp ghê không? Vậy tao nên lấy quách nó để bao bọc nó nghe. Quần thần của người nghe xong bèn vỗ tay đôm đốp miệng hân hoan hô *papa Bokassa* vĩ đại. Thế là Bokassa cưới ngay cô cháu gái.

Bokassa có hảo ngọt thực không?

Vài tờ báo ở Saigon gần đây có loan tin TT Bokassa đã h.ên nguyên hình là con quỳ râu xanh khi mưu toan cưỡng hiếp bà Nguyệt Nga trong dinh Tổng Thống. Có hiệp hay không thì Tạ Tồn không biết nhưng màu chuyện anh bạn kể sau đây đã cho thấy Bokassa quả cũng khoái ăn chè thiết. Một hôm Bokassa cho mời anh bạn lại tư dinh để ông cần gặp gấp. Trưởng gặp có chuyện gì, té ra chuyện nhầy dầm. Bokassa muốn có một ông bạn VN trong buổi dạ vũ do ông tổ chức để thêm phần long trọng. Dĩ nhiên anh bạn của Tạ Tồn râu thúi ruột vì «Mấy con bên đó con nào con nấy răng trắng nhơn, da đen thui không à». Sau khi nhầy gượng vài bản anh bạn bèn ngồi cú rử một góc bàn, nhất định không nhảy tiếp nữa mặc dù cùng bàn có một nàng ra về tiểu thư xứ Trung Phi lắm, cứ nhìn anh chăm chập. Tiệc tàn, đưa quan khách ra về Bokassa quay vào thấy anh bạn còn ngồi chờ xin phép chủ nhân cáo lui bèn ngạc nhiên, kêu đương sự hỏi nhỏ. Sao? hông chịu hả. Con đó là cháu ruột của TT Mobutu đó. Nó đi có một mình nên tôi định để dành cho anh, sao anh không tán, rồi dẫn về khách sạn. Con nhỏ chịu chơi lắm nghe. Tôi đã từng thử rồi...

Huyền thoại về Bokassa hãy còn dài dài. Kỳ sau sẽ kể tiếp.

Siêu thị PHÚC-LỢI

51, Độc Lập - NHATRANG

- Đầy đủ mọi vật dụng, thực phẩm
- Bảo đảm về phẩm chất và giá cả
- Tiếp đãi nồng hậu

Siêu thị PHÚC LỢI

Nơi mua sắm lý tưởng của mọi giới

nhỏ
lông
báo

CÔNG TỬ HÀ ĐÔNG

Sấm Trạng Trình?

Tháng tám, tháng chín, tháng mười âm lịch tới đây, tức tháng 10, tháng 11, tháng 12 dương lịch, là ba tháng đủ 30 ngày. Đây là lần đầu tiên trong vài chục năm nay có ba tháng đủ liền như vậy. Hiện đã có hai câu đồng dao mà bọn trẻ gần chùa Ấn Quang ưa hát, được nhiều người xi xào nói rằng đó là sấm cụ Trạng Trình. Sấm thực hay không, bỏ ai đoán được, nhưng nghe cũng hay hay:

Bao giờ ba tháng đủ liền
Quan quân xuống hết, đồng điền bỏ hoang.

Dù sấm sẽ tiên đoán trúng và câu sấm này có thiệt là sấm Trạng Trình chăng nữa, nhưng người ta cũng thấy không nghe lọt tai tí nào. Ông Thiệu ở lại mà dân chúng còn sống xác bác sang bang, mặc dầu ông đã đề cao chính sách người cày có ruộng, hưởng hồ là ông Thiệu xuống. Theo lời sấm, lúc đó đồng điền sẽ bỏ hoang. Nhưng 80 phần 100 dân Việt sống về nông nghiệp, nay lại bỏ hoang ruộng, thì sẽ sống nhờ cái gì. Chắc lại sống nhờ bơ sữa và đồng đô la Mỹ. Nhưng nghe nói Mỹ đang sắp rút hết quân ở Việt Nam.

Vài tháng tới đây, Tạ Tồn tin rằng chắc chắn sẽ còn nhiều câu sấm Trạng Trình tung ra nữa. Có câu nào hay, xin bạn đọc gửi Tạ Tồn, để gã chạy nhất trình cho cả nước thưởng thức lời sấm cái chơi. Nhất là lời sấm của những bạn con bướm chuyên đầu cơ chính trị.

Chuyện con heo năm chó

Phế binh Đinh Trung Thu vừa lớn tiếng kết án Hạ viện đã vô ơn với các chiến sĩ khi sự tăng lương mỗi dân biểu lên tới 134.000 đồng một tháng. Câu chuyện xảy ra từ cuối năm cho nên không mấy ai ngạc nhiên. Những ngày cuối năm Hạ viện còn làm hơn nữa bằng cách bác bỏ cả công trình há tiện 10 tỷ cho quốc gia của Thượng viện bằng cách bỏ những chi phí không cần thiết của ngân sách năm 1971. Một số nghị sĩ đã biết cái đức làm việc nước của Hạ viện nên đã yêu cầu đồng viện đứng đưng vào số dự trù tăng lương của Hạ viện. Thật thực tế và biết tâm lý. Trẻ con đang cầm chiếc kẹo cho vào miệng mút mà giạt ra thì nó sẽ khóc ré lên là cái chắc. Vậy mà Hạ viện vẫn không bằng lòng và đồng thanh bác bỏ ý kiến của Thượng viện. Nguyên do chỉ vì trong 10 tỷ bị cắt đi, ngân sách Hạ viện mất 23 triệu chỉ cho các khoản: 10 triệu mua nhà cho quí vị dân biểu, cấp phát cho dân biểu mỗi tháng 120 ngàn để làm công tác xã hội và tuyên bố cảnh sát hộ vệ dân biểu. Dân biểu Phan Ngọc Nguyên đã bảo Thượng viện «bắt kể đến sự đau khổ của đồng bào, bắt kể những thiệt thòi của giới thấp kém mà Hạ viện hằng quyết tâm nâng đỡ».

Người ta phải hiểu ngay là khối óc tính toán tài tình của dân biểu thì những giới mà Hạ viện quyết tâm nâng đỡ chắc gồm vợ con, bồ bịch của họ. Công tác xã hội là đưa tiền cho mấy ông đi dân bịch chương ứng cử vào tháng 10 này.

Người ta thường chê bai mặt mo, mặt chó nhưng chắc chẳng ai dám chê mặt dân biểu. Sang năm con heo các ngài cần phải biểu diễn cái mặt mo mặt chó?

Một tuần người Bảy ngày việc

● THIÊN KHÔI

Hai năm nữa

Đầu xuân Con Heo. Chánh Vương nói trước ba ngàn quân rằng: «Chỉ còn 2 năm nữa là có huê bình.» Lời nói của Chánh Vương là trọng, thần dân phải tin như thế. Nhưng hai năm, một khoảng thời gian gần đấy mà cũng xa đấy, chẳng hiểu lời người có đúng được chăng.

Mùa thu năm 1954 hiệp định Genève được ký kết, và Giao Chỉ quốc bị chia đôi, 1 điều khoản quy định 2 năm sau sẽ có một cuộc bầu cử thống nhất đất nước, nhưng từ đó tới nay đã gần 20 năm qua, đất nước vẫn bị chia đôi.

Rồi từ ngày Chánh Vương lên ngôi, Chánh Vương cũng đã đổi ba lần nói rằng sẽ đem lại hòa bình trong năm tới, năm lần 4 năm trôi qua, hòa bình vẫn còn một mù sau lên khói súng. Tới năm nay là năm chót của Chánh Vương, nhiệm kỳ của người chỉ còn có 6 tháng nữa là chấm dứt. Thời hạn chỉ còn sáu tháng nữa, mà người tiên đoán hòa bình 2 năm lại mới đến với đất nước thì biết làm sao đây. Do đó người sẽ phải «chấp nhận một sự hy sinh» lớn lao, người sẽ ra tái tranh cử một nhiệm kỳ nữa để cứu nước và đem lại hòa bình, một nền hòa bình trong danh dự, một nền hòa bình công chính. Nhưng nền hòa bình trên chỉ được thực hiện nếu người thắng cử về vang, còn không thì kẻ kế tục sự nghiệp người, chưa biết là ai liệu có đem lại được nền hòa bình đó không đây.

Cách đây nửa năm, người nói rằng chúng ta chỉ còn 100 mét nữa là đến hòa bình. Ôi, một trăm mét không gian đó sao mà xa xôi quá người trừ tính phải tới 2 năm rưỡi mới đi hết một khoảng đường không gian ngắn ngủi trên, mà liệu 2 năm nữa có hòa bình không, hay lại tới 20 năm như 20 năm để tính chuyện tồng tuyển cử thống nhất sau ngày ký hiệp định Genève.

Tương lai đất nước chúng ta? Chỉ có Trời biết.

Thời vận chưa đến

Một tờ báo ở đây loan tin là có thể Phó Vương sẵn sàng chờ đợi 4 năm nữa, vì thời vận ông chưa đến. Có nghĩa là Phó Vương cũng muốn ra tranh cử chức Chánh Vương vào tháng 9 năm này, nhưng chẳng hiểu người nhờ ai đến là số tử vi, nên biết rằng... Thời chưa lại. Thời chưa lại bàn chi cho một chỉ, nhục hay vinh chuyện ấy cũng xem thường.

Người sẵn sàng chờ 4 năm nữa chẳng hiểu trong 4 năm đó người sẽ làm gì. Người sẽ chọn một trong 3 con đường.

1.— Lại ra đứng phó trong một liên danh và ngậm ngùi tiếp cánh đại bàng trong chức vụ ngồi chơi xơi nước, chủ tịch của 2 cái Hội đồng

ngắt ngư văn hóa và kinh tế quốc gia.

2.— Người sẽ trở về với nghề tài xế phi cơ, trở về với không gian cao rộng của người, trở về với đời sống tung mây lướt gió để làm thơ trên chín tầng cao, và oanh tạc, xạ kích xuống những nơi tập trung quân C.S

3.— Người sẽ quy khứ lại từ, đề «ngoài vòng cương tỏa chân cao thấp», mỗi sớm mai trở dậy, người uống nước với nóng, kẻ lông mày cho «người yêu lý tưởng» là nàng Triệu Minh, và sau đó ra sân sau coi hai con gà trội đá nhau. Bao nhiêu ân oán giang hồ vớt lại cho đời, mà từ niên diện bích như lời người đã nói một tối nào khi tới Thượng viện dự buổi tiếp tân.

Hiện nay Phó vương đang đứng trước ngã ba thời đại đó. Ngã ba, ngã ba... mà trong cuộc đời này có đến bao nhiêu cái ngã ba, người sẽ chọn ngã đường nào?

Thêm một sự khôn khéo chính trị

Quan Tể Tướng ra cái sắc lệnh vi hiến quy định thêm nhiều điều khoản khó khăn cho sinh hoạt báo chí. Ông Nghị Sĩ Nguyễn Văn Chức, người Nghị Sĩ khôn nhất nước chụp lấy cơ hội ngàn năm một thừa này làm um lên. Ông tuyên bố Tể Tướng yếu luật, ông họp báo tố cáo những âm mưu bóp chết quyền tự do báo chí của nhà nước trong những tháng ngày tiền vận động tranh cử. Hưng hăng hơn, nhà lý thuyết Phạm Văn Tâm đã kết án nhà nước chà đạp Hiến Pháp, đem Cảnh sát trị vào sinh hoạt báo chí, và người muôn năm giữ «thế đứng 2 chân» chân Hành pháp, chân đối lập là Tôn Thất Đính cũng đã nặng lời chỉ trích nhà nước. Chính ông Đính đã thu thập chữ ký các nghị sĩ mời Thủ Tướng và ông Tổng ông Loa ra điều trần trước Thượng viện về vụ sắc lệnh đòi qua mặt đạo luật này.

Ông Chức là chủ tịch tư pháp định chế, ông Đính là chủ tịch ủy ban quốc phòng, đáng lẽ việc «chống lại» nhà nước qua cái sắc lệnh vi hiến trên không thuộc phần vụ của 2 ông, mà thuộc quyền

của ông Nghị hào hoa Đặng Văn Sung, Chủ tịch Ủy Ban Thông Tin Ngoại Giao. Ông Đặng Văn Sung cũng còn là chủ nhiệm một tờ báo nổi tiếng đứng đầu nhất Saigon, tờ Chính Luận.

Nhưng không hiểu tại sao ông Nghị Đặng Văn Sung lại không lên tiếng, và trong buổi họp báo của ông Nghị Chức, ông Sung cũng không đến dự? Ông Sung vốn nổi danh là người làm chính trị khôn khéo, và ông đã từng mang tiếng là ông Nghị thân chính quyền, sở dĩ nói mang tiếng là vì

ông Sung đã hơn một lần tuyên bố, chính quyền làm phải ông ủng hộ, chính quyền làm quấy ông đá kích trong tinh thần xây dựng. Nhưng trước cái sắc lệnh 6-71 của quan tể tướng về báo chí, cả nước thấy rõ đó là điều không phải hoàn toàn, nhưng ông nghị Sung cũng chẳng hề lên tiếng. Chắc bây giờ ông Sung không có phải là mang tiếng theo chính quyền, mà là có tiếng theo chính quyền, bởi vậy sự im lặng cũng như sự vắng mặt trong cuộc họp báo của ông đúng là một hành vi chính trị khôn khéo.

Nhưng đau cho ông Nghị Đặng Văn Sung ở chỗ, trong bài tường thuật cuộc họp báo trên của ông nghị Chức, bài tường thuật đã mở đầu bằng câu: «Cuộc họp báo không có mấy ký giả, theo dư luận hành lang Thượng Viện, các ký giả của các báo thân chính quyền đều vắng mặt».

Câu này có thể hiểu được thêm rằng, trong cuộc họp báo của ông Nghị Chức rất ít Nghị Sĩ, có thể nói những Nghị Sĩ thân chính quyền đều vắng mặt.

Ông nghị lùn chơi cả có lẫn sư

Nghị viên lùn Thanh Chiêu Như văn Ủy vừa lên tiếng đá kích nặng nề 80 phần trăm Dân Biểu là loại dơ dáy, lem nhem. Các ông này dèch có tí uy tín cá nhân, dèch có chút thành tích con mẹ gì cả, nhưng các ông ấy đã đắc cử vì dựa hơi giáo quyền.

80 phần 100 ông dân biểu trên đã biến Hạ viện thành cái thùng rác khổng lồ với những con chuột thối. Nhưng người dân theo ông Nghị Lùn không có nhục vì những loại dân biểu đó, mà người nhục, chính là các cha, các sư đã hỗ trợ cho các ông ấy vào lọt Hạ viện.

Ông Nghị lùn đã chua chát nói. Cuộc bầu cử Hạ viện vừa qua là một xỉ nhục lớn cho nhân dân VN và là điều thất bại chua cay cho một số tu sĩ ưa nịnh hót.

«Phân tích» lời ông Nghị lùn. Thiên K...i thấy có 2 chuyện.

1.— Nhân dân nhục vì Hạ Viện.

2.— Tu sĩ ưa nịnh hót bị thất bại chua cay qua thành phần nhân sư trong Hạ Viện.

ở đoạn trên ông Nghị lùn đã nói nhân dân không có nhục vì số dân biểu đắc cử vì giáo quyền, mà chỉ có cổ đạo, sư ông, sư cụ nhục, ở dưới ông Nghị làm lại nói là «một xỉ nhục, lớn cho nhân dân VN» Thật dèch hiểu ông Nghị lùn muốn nói cái gì.

Còn điều thất bại cho các tu sĩ ưa nịnh hót thì xét theo công tâm rất đúng. Chính Thượng Tọa Trí Quang đã từng nói: «Tôi thấy nhục khi thấy có những kẻ từng quỳ bên giường tôi để cắt móng chân, móng tay cho tôi, rót nước, gọt lê, táo cho tôi, đắc cử vào Hạ viện, quý đạo hữu còn muốn bắt tôi nhục thêm sao. khi muốn tôi giới thiệu những kẻ như thế vào chánh quyền để làm Tổng Bộ Trưởng!»

Nhưng đứng trên công tâm, thì lại sai trên tư lợi, các tu sĩ ưa nịnh hót khi đây được bọn nịnh hót vào Hạ viện thì bản thân những tu sĩ ấy thiếu gì những quyền lợi được bọn trên đem dâng hiến, cũng quấy mỗi ngày!

Ông Nghị lùn năm 1967 dường như có ra tranh cử Hạ Viện và bị thất cử thì phải, do đó ông mới chua cay là đúng. Năm nay chắc ông ra nữa, và chúc ông đắc cử vào thùng rác đầy chuột chết ở cái Hạ nghị Viện trên!

CÔNG TY XE BUÝT

THÀNH-HƯNG

(Bus Transportation CO)

- Một cơ sở bề thế và đứng đắn nhứt
- Việc làm nhanh chóng — Uy tín đúng hẹn

8 Phan Chu Trinh
31, Tân Đà

CAMRANH
CHOLON

LÒ BÁNH MÌ ĐIỆN

WĨNH-CHẨN

ĐẠI LÝ GẠO — ĐẠI DIỆN DỊCH VỤ BỘT MÌ

32, Khu Hòa Bình
DALAT

242, Phan Đình Phùng
DALAT

ANNAM DI SỬ

thợ chép : HỒ ÔNG

(Tiếp theo kỳ trước)

Ngoài Dự Luật Đại Đường do một ông, dân biểu bí đãi soạn thảo, còn rất nhiều dự luật khác cũng được soạn ra trong cơn ngẫu hứng của mấy nhà mần luật tài ba, trong số có Dự Luật Đi Khách, Dự Luật Nâng Bì, Dự Luật Đợi Đĩa... Tuy nhiên những dự luật này không được đưa ra Viện Tai Tiếng, vì thiếu tính chất đại chúng. Thêm nữa, dù những dự luật trên có được biểu quyết chấp thuận, rồi ban hành thì cũng chẳng ích lợi gì, vì đi khách hay nâng bì đợi đĩa là nghề riêng của một số lớn dân biểu có quyền bất khả xâm phạm cóc kẻ nào dám đụng tới.

Lại nói về nhóm dân biểu thiện chí quyết đưa ra dự luật vợ cả vợ hai, hai vợ đều làm vợ cả đã gặp khó khăn từ mọi phía và cái khó khăn nhất là làm sao thoát được cặp mắt dò xét của các Sư Tử Hà Đông. Đề bảo toàn bí mật trong giai đoạn đầu, dân biểu Nguyễn Si đã mở một cuộc họp bí mật tại ngôi biệt thự ở ngoại ô, nơi chứa những con bò lạc được nhóm ta bắt về tiêu khiển trong những lần trốn họp.

Khi cuộc họp sắp sửa khai mạc, thì dân biểu Cù Sâm xách ma ni ven vào. Nguyễn Si mừng rỡ chạy ra đón người Chủ Tịch:

— Năm mới chúc cụ công du Đại Hàn đều đều, đề có sức khỏe làm nhiều cuộc cách mạng ái tình. Dân biểu Cù Sâm tuy sắp đến tuổi về quê thăm ông bà ông vải, nhưng nụ cười còn rất lằng lờ, thừa chinh phục những chị em ta ở lứa tuổi đôi tám giăng tròn. Cụ vỗ tay lên vai dân biểu Nguyễn Si, vui vẻ nói:

— Năm mới tôi cũng xin chúc anh... ăn ít, sút kit nhiều. Gãy chân giường này, thay chân giường khác.

Cả hai dạng miệng cười tở tở rất là thoải mái. Khi tiếng cười được vẩy sạch, dân biểu Cù Sâm hỏi Nguyễn Si:

— Năm nay anh được mừng tuổi khá không?
— Dạ có nửa tề.
— Thế thôi à, tôi tưởng nhờ vụ tranh đấu đề bác bỏ vụ cắt xén 10 tỷ bạc của Viện Trên, anh phải khá chứ?

— Chẳng đâu gì cụ, ngoài nửa tề cháu còn được mừng tuổi thêm... 4 niên nữa. Kỳ bầu cử tới cháu chấp hết chúng nó, cháu năm nhà...đạp mái cũng thừa đắc cử. Chẳng cần gì phải mất công lạy lục cử tri.

Chí nhóm gặp nhau trong kế hoạch tái tranh cử dân biểu Cù Sâm la lớn:

— Đó... đó... Tôi cũng nghĩ như vậy và cũng sẽ làm như vậy. Đợi chúng ta chỉ lạy bọn cử tri một lần thôi. Đó là lần đầu khi chúng ta còn là những cục đất sét vô danh, chúng ta lạy chúng nó, để chúng nó thương mà nặn

chúng ta nên người. Nên người rồi chúng ta đem hết thiện tâm thiện chí phục vụ triều đình, tất nhiên triều đình sẽ thương chúng ta mà ban phép lành cho chúng ta tái đắc cử để tiếp tục hậu hạ triều đình. Tôi chỉ sợ gì phải trở lại làm hòn đất sét rồi đi lạy bọn cử tri.

— Tôi đã chọn chân lý này thành thử tôi bỏ ngoài tai tất cả những lời si nhục của dư luận. Miễn sao có lợi cho Nhà Nước là tôi làm.

Vào đến phòng họp, dân biểu Cù Sâm thấy các bạn đồng viên khá đông thì lấy làm vui vẻ vô cùng. Sau phần trình bày về nội dung của DAL Vợ Cả Vợ Hai, dân biểu Nguyễn Si hỏi cử tọa:

— Các bạn đồng viên có nghĩ rằng chúng ta sẽ gặp phải phản ứng bất lợi của bọn đối lập không? Trong đám cử tọa có tiếng nói lớn:

Bất lợi cái khi mốc. Tôi tin rằng bên Đức Thánh Trần là một, bên cái ghế Bộ Trưởng là hai, bên cái hím là ba... cóc bao giờ có đối lập.

Dân biểu Nguyễn Si gơ tay ra dấu ngắt lời, đoạn nói:

— Ông bạn nào đó đừng có chủ quan quá...
— Tôi không chủ quan, mà nói thật đấy. Tuy nhiên muốn chắc ăn hơn ta nên liên lạc với Quan Thượng Thư Phủ Đi Lại, nhờ quan dùng giọng Đức Thánh Trần chém bọn đối lập là xong.

— Vụ này có dính dáng gì tới triều đình đâu mà hồng Quan Thượng Thư giúp.

— Dính chứ sao lại không. Triều đình thiếu gì quan to có vợ bé. Vị nào chẳng muốn hợp thức hóa vợ bé, để đi kiếm vợ ba. Bởi vậy thế nào triều đình chẳng tiếp tay với bọn ta.

Dân biểu Nguyễn Si gục gặc đầu ra chiều đồng ý, đoạn nói:

— Coi như chúng ta tạm thoát được cái ách đối lập; Nhưng còn các bà xã chúng ta, những kẻ dữ như bà chàng và còn tôn thờ Luật Gia Đình của bà cố Nhu. Nhất định các bà ấy sẽ phải chống đối kịch liệt, rùng rợn. Các bà ấy sẽ theo dõi báo chí để xem ai chấp thuận Luật Vợ Cả Vợ Hai và như vậy thì chúng ta sẽ nguy to.

Cử tọa nín im thin thít. Nghĩ tới vụ vợ ở nhà đã xấu thì chó, lại còn dính kèm tính hay ghen và liều lĩnh... không kẻ nào dám hé môi. Nhiều dân biểu đứng gần cửa hậu đã bấm nhau phú linh, vì lo ngại vụ vợ ở đầu đồ đón nhảy xổ vào bất từ.

Mãi một lúc sau, dân biểu Tống Văn mới gơ tay phát biểu:

— Theo tôi, muốn cho các bà ấy không dòm ngó được thì cũng chẳng có gì là khó...

Thấy Tống Văn nói với cái giọng ồm ồm và như bố con chó xồm, cử tọa la lớn:

— Không khó sao mãi cóc chịu mở mồm ra.
— Tại...rét!

Thấy phòng họp ồn ào, dân biểu Cù Sâm

cầm ma ni ven đập ầm ầm lên bàn, miệng hét:

— Xin giữ trật tự.

Đoạn quay sang hỏi Tống Văn:

— Anh bảo muốn cho các bà ấy không dòm ngó được, thì cũng chẳng khó, nhưng chẳng khó ở cái chỗ nào, nói coi.

Tống Văn liếm môi, đoạn phát biểu:

— Muốn cho các sư tử Hà Đông khỏi dòm ngó, chúng ta chỉ việc họp kín và biểu quyết cũng theo lối bỏ thăm kín.

Trong lúc đám dân biểu chủ trương đưa ra DL Vợ Cả Vợ Hai đang bàn tán sôi nổi, thì phía ngoài có tiếng ồn ào nổi lên và một số dân biểu hồi nãy phú linh hót hơ, hót hải chạy vào la lớn:

— Nguy to rồi, con mẹ Thập Thành nó đang đòi quyền sống ở ngoài kia kia.

Dân biểu Nguyễn Si trấn an các bạn đồng viên.

— Đừng lo, để tôi gọi điện thoại kêu phú lít tới hốt hết là xong chứ gì.

— Không được đâu, trong số những Thị Phấn kéo tới đây, có cả những mụ vợ đáng ngại của chúng ta.

Dân biểu Nguyễn Si mặt cắt không còn hột máu dân biểu Cù Sâm run rẩy hỏi:

— Có bà Bửu Hiệp trong đạo quân của hím thối Thập Thành không?

— Có.

Dân biểu Cù Sâm hãi quá la to:

— Toa lét đầu?

Hết xong dân biểu Cù Sâm đánh bài phú linh.

Phía ngoài cổng nữ lưu Thập Thành tóc tai cột gọn, chân mang hài thêu con rồng lộn, đang ban lệnh tấn công cho chị em ta trong đảng. Tiếng nữ lưu Thập Thành thét lên lanh lảnh:

— Chị em nghe lệnh tôi, bắt được thằng nào cứ cho cưa kẹp đứt đầu thằng ấy liền một khi.

Lệnh ban xong xuôi, nữ lưu Thập Thành sẵn quần bước vào phòng họp. Vừa đến cửa, Nữ lưu Thập Thành đã lập tức nhân danh:

— Nhân danh Chủ Tịch Phong Trào Phấn Đòi Quyền Sướng nhân danh Tổng Thư Ký Mặt Trận Nhân Dân Tranh Thủ Chim Cu, và nhân danh một số chức vụ tôi sắp đảm nhiệm trong nay mai, tôi phản đối hành động cướp quyền sống phụ nữ của quý vị...

Thấy nữ lưu Thập Thành như ma quỷ, dân biểu Nguyễn Si trợn tròn hai mắt, chết đứng như Tử Hải. Theo sách An Nam Nhục Sử, thì kể từ Cầu niên quân Tạt Chúng muốn rút khỏi Nam Ngu, thế là nữ lưu Thập Thành bèn nhảy ra lập PT Phấn Đòi Quyền Sướng, để chống quân Tạt Chúng, đòi quân Tạt Chúng rút khỏi Nam Ngu vô điều kiện, giống như yêu sách của

Hím Thị Bình, một trong những lãnh tụ nổi cộm của Mặt Trận Giải Rút. Trong bất cứ cuộc tranh đấu của bất cứ giới nào, nữ lưu Thập Thành cũng đem bàn tọa in vào. Ngoại sử bàn rằng Phấn Thập Thành là người rất một danh vọng, nên đã bị Xỉa lợi dụng để mở đường cho những chính sách mới của quân Tạt Chúng. Cũng bởi quá một danh vọng, nên Phấn Thập Thành đã lãnh đạo một nhóm Thị Phấn ế chồng, sồn sồn chọi vung, chọi vít. Triều đình Nam Ngu thò ra cái gì, Phấn Thập Thành tóm ngay lấy cái đó để chọi cho thỏa thích.

Có nhiều đoàn thể đương chọi nhau với triều đình một cách hung hãn và thừa chính nghĩa, bị Phấn Thập Thành và Đảng của Thị nhảy vào ăn cỏ, chọi ké thế là chính nghĩa đi hoang. Trong ngày đầu Tân Hợi niên, một nhóm nông dân ở Thủ Đức Huyện kéo nhau đến nằm vợ ở Viện Tai Tiếng, Phú Lít tinh bơ nhìn. Nhưng đến khi Phấn Thập Thành, đưa cái bàn tọa vào, tức thời Phú Lít bèn tung trái nổ cay sẽ vào đám ăn vợ và hốt tất cả đem về bỏ bét. Vì những việc tương tự, nhiều người cho rằng Phấn Thập Thành bị nó he, nên Phấn xuất hiện chỗ nào, là chỗ đó gặp điều xúi quẩy.

(kỳ sau tiếp)

Khách sạn MỘNG ĐẸP

Khu chợ mới ĐALAT — Đ.T. : 2.179

- Nơi hẹn hò của khách hào hoa phong nhã
- Nơi văng lai ám cúng và lịch sự có một không hai tại Cao Nguyên
- Nước nóng — Điện thoại — Trang trí tối tân
- Giá lại bình dân
- Liên chợ — Có xe đưa đón du lịch vãng cảnh Đà Lạt

ETERNA

(HỘP 18 ỚNG)

— TRẺ LÀU — KHOẺ MẠNH — YÊU ĐỜI —
(Bán tại các nhà Thuốc Tây)

GASTER

Chuyên Trị : ĐAU BAO TỬ — ẮN KHÔNG TIÊU
Ợ CHUA — ĐÀỖ HƠI — SINH BỤNG
(Bán tại các nhà Thuốc Tây)

BẢY NGÀY ĐÊM

tính quần chuyện đời

BÀNG VĂN HẦU

Chúc Tết Hòa Bình

Năm nay, rất đặc biệt, Tổng Thống Cộng Hòa đánh cả 4 ngày trước Tết vào công việc thăm nom, an ủi các quân nhân ngoài tiền tuyến: khắp 4 quân khu, cộng thêm đại đơn vị đang chiến đấu bên Kampuchea. Đi đến đâu Tổng Thống cũng nói cười vui vẻ, nơi ở lại ăn trưa, nơi ở lại ngủ đêm... tình cảm tỏ ra sâu đậm lắm. Đồng bào (xem tivi), và các quân nhân được thăm viếng, đều đồng ý rằng từ trước đến nay chưa bao giờ được vị quốc trưởng nào săn sóc chu đáo như Tổng Thống Thiệu.

Nhưng cũng có điều đồng bào hơi phàn nàn. Chưa bao giờ mà nhân dịp Tết đến, và Năm Mới, người dân phải nghe quá nhiều lời sát phạt như Tết Tân Hợi này. Vì, thật thế, TT đã đi thăm đồng bào gần suốt cả nửa sau năm ngoái. TT đã luôn luôn nhắc đồng bào: "giết hết mấy tên du kích đi là có hòa bình". Đồng bào nghe TT, lòng bắt và giết được du kích không ít: chính nhờ thế mà TT đi thăm đồng bào được ở nhiều nơi rất xa xôi, vắng vẻ.

Nhưng đó là truyện trong năm. Còn đảng này là truyện tốt, sợ sai, sợ rông, sợ ảnh hưởng xấu đến cả năm sau. Tết, như người ta nói, cũng còn là ngày đoàn tụ của gia đình, ngày tha thứ của đấng con hoang. Bởi nghĩ thế mà ĐVH thấy gai người. Vì gia đình, có thể được hiểu như gia đình Việt Nam: tên du kích có thể là anh em của ta được lắm ít ra là trong 3 ngày Tết; ít ra là trong lời nói của vị nguyên thủ. Cho chúng ta được yên ổn trong tâm hồn, bằng cách nhớ lại một lời nói định ninh rằng: "Chúng ta bị tấn công nên phải kháng chiến. Chúng ta thù oán người cộng Sản xâm lược, nhưng không thù oán đồng bào thường dân cũng bị cưỡng hiếp, lừa dối, phản bội như chúng ta!"

Trong tinh thần đau đấng xót xa của mấy ngày Tết vọng nghe bom rơi, mìn nổ tận bên Kampuchea, ĐVH muốn được thành khẩn trình lên vị quốc trưởng một điều, là có lẽ đã đến lúc mà TT có thể nghĩ đến việc đại xá cho tất cả những ai đã trót theo CS. Không dò xét, không tấn công, không bao vây lùng bắt. Hãy quên người du kích như không hề có hẳn. Rồi sau đó, mỗi vụ giết chóc, cướp phá, đều được xử công khai theo hình luật.

Xóa luôn chữ "cộng sản" trong tiếng nói và chữ viết của ta. Cuộc đấu tranh chính trị tới đây có lẽ phải có tầm quyết đáp như thế. Để nhớ những cảnh đau miền Bắc, ĐVH mong mỗi rằng có một ngày hai chính phủ Saigon và Hà Nội sẽ liên hiệp với nhau. Và muốn được thế thật không khó khăn gì: chính quyền miền Bắc dần dần bớt độc tài, dần dần bớt kiểm soát đời sống riêng của người dân là đủ!

Hòa Bình là Chiến Tranh?

Hoài bão của dân như bọt nước, là điều dễ hiểu. Nhưng tâm nguyện của một người cầm bút ít ra cũng có một ý nghĩa nào? — Đây quả thật là nơi ĐVH bị sa mù bao phủ, không biết phải nghĩ gì, viết gì, ngoài hai chữ "hòa bình".

Nhưng hòa bình nào? Hôm nay là sáng sớm thứ hai 8-2 khoảng 1 giờ, ĐVH vừa nghe tin của

đài Sài Gòn về những đơn vị quân đội đang được vận chuyển lên biên giới phía Bắc. Quân thiết giáp quân dù... toàn những đơn vị ưu tú. Tia tức công khai, khiến cho người ta có cảm tưởng quân đội Việt Mỹ, hay quân đội Việt Nam anh dũng không thôi, sắp mở cuộc tiến quân vào vương quốc Ai Lao, theo kiểu vương đạo: thời kèn đánh trống, đến cứu nguy người anh em đang sắp mất một thứ cố đô Huế: Luang Prabang!

Tuy nhiên, nghe nói như vậy, đến phút sau cùng bộ đội của đại tướng Giáp đã rút đi đâu không rõ. Hoặc giả đại tướng Giáp có đánh lấy Luang Prabang thì, theo ĐVH, đại tướng Viên vẫn án binh bất động. Vì 3 lẽ:

Thứ nhất, về chính sách, ta đã tuyên bố Kampuchea là hậu cứ của cộng quân nên ta phải đánh sang Kampuchea. Nếu bây giờ ta tuyên bố Ai Lao là hậu cứ của cộng quân, và đem quân sang giải vây cho chính quyền nước bạn, thì rồi ra cộng quân tấn công ở Miến Điện ta cũng theo chúng sang Miến Điện? Hoặc giả nói trắng ra là hậu cứ cộng quân là Hà Nội

và Bắc Kinh, để quân ta có cơ hội làm một cuộc trường chinh "giải phóng" lên phía Bắc? Viễn tượng này, dù chỉ được nhắc đến để dọa cột không thôi, cũng vẫn làm cho ngót 20 triệu người Việt miền Nam (già, trẻ, lớn, bé) rụng mình. Vì đó chính là cái viễn tượng "mười phần chết bảy còn ba" rồi còn gì!

Lẽ thứ hai, như quá cố Tổng thống Diệm trước đây đã nói: "Quân ta đánh nhau ở gần nhà, quân địch từ xa tới, quân địch trở thành quân viễn chinh xâm lăng. Chúng sẽ mất lòng tin của nhân dân và sẽ thất bại...". Câu nói này bây giờ đem ra áp dụng lại: Cộng sản chuẩn

biến trường Ai Lao đã lâu, trong các bản, buôn Lào đã có những cán bộ lấy vợ sinh con đến đời thứ hai. Quân đội VNCH cưỡi xe M 113 cặm M16, tiến lên... không là gì khác một đạo quân viễn chinh, trước mắt người dân Lào khờ khạo. Đó là về chiến lược.

Lẽ thứ ba, về chiến thuật, là từ lâu rồi, Cộng sản đã coi vương quốc Lào như một vùng "quả ngọt". Biết rừng núi, biết suối thác, biết thú vật, biết người. Trên đất Lào, một đại đội võ trang súng loại B có thể đánh vỡ một trung đoàn thiết giáp. Một khẩu 12,7 ly có thiện xạ có thể hạ một lúc năm bảy trực thăng — không khác gì rừng núi Cao nguyên, trong khi Cao nguyên của Việt Nam, còn đất Lào của người Lào không muốn chiến tranh.

Người Mỹ chỉ có thể làm một việc là thả biệt kích và ném bom. Y như ở Cao nguyên. Nhưng có lẽ kết quả không được tốt bằng, vì bộ đội địch vẫn đi dưới bom mà vào gần Luang Prabang, Vientiane... Nhưng dù gì đi nữa cũng không trực tiếp đưa quân vào vương quốc Ai Lao, vì chính sách, chiến lược chiến thuật đều bất lợi.

Tuy nhiên Tổng thống Thiệu chắc hẳn không phân đối thiếu tướng Ngô Dzu, nếu ông thiếu tướng này thỉnh thoảng đưa quân đi nhằm tọa độ, lạc sang đất Lào, kiếm được ít tù binh chiến lợi phẩm và tài liệu, trong ít ngày rồi về.

Còn câu chuyện hòa bình? Thì như đã nói: hết giặc là có hòa bình. Ngửa trông lượng trên, thấy giặc ở đâu thì quân ta tới đó... Mãi rồi cũng phải

có hòa bình. Đó cho có phải ra tận Hà Nội mà tìm! Từ Saigon đi Hà Nội đường còn gần và dễ đi hơn đi Luang Prabang, nhiều...

Luận về bánh pháo và hai ông Thiệu, Kỳ... Tết năm Hợi vẫn cấm đốt pháo. Đó là một chuyện bất ngờ, vì ai nấy đều tưởng Tổng thống Thiệu cần cho dân đốt pháo, không cứ để thu thuế, mà để gây nên một bầu không khí vui tươi, tự tin, vừa tương xứng với các tin thắng lợi mà chính ông đem tới cho dân chúng, vừa tạo thành một thứ phản ứng thoải mái, dễ dãi trong tâm hồn cử tri mà ông cần tranh thủ nay mai. Hoặc, nói cho rõ hơn, ông có nói với dân chúng một nghìn lần rằng "chúng ta thắng trận" vẫn không bằng ông ký một chữ cho phép dân chúng đốt pháo.

Vì sao? — Vì, để cấm đốt pháo, nhà nước lại viện cớ địch có thể lợi dụng tái diễn một vụ Mậu Thân. Nói như thế có nghĩa là địch còn mạnh chứ chưa yếu, chưa thua, như Tổng thống đã nói với đồng bào. Dân chúng lại nơm nớp đề phòng. Những người lẻo mép được dịp bật mí những tin động trời như Võ Nguyên Giáp hiện đóng quân ở Tây Ninh, đề quyết sống mái với Cao Văn Viên...

Giá hàng, vì thế, hơi xuống được chút đỉnh từ khoảng 20 đến 23 Tết, lại tăng vọt thêm lên. Nhiều gia đình thật sự đề dành gạo, muối, than nước. Trong khi đó thì Nhà Nước, và Tổng Thống, cố nhiên đã thừa biết rằng không thể nào quân địch có thể tái diễn được một trận Mậu Thân nữa. Vì, trước hết, năm 1968 ta bị địch lừa gạt về vụ ngừng bắn. Năm nay ta không thể bị lừa, và riêng một điều đó đã thay đổi quá nửa cục diện.

Một phần khác, một vị quốc trưởng đã từng mang cấp hiệu tướng lãnh của quân đội, tự nhiên phải biết công việc tổ chức một chiến dịch không giống như công việc đi nghỉ mát của một gia đình. Người ta không thể quyết định hôm nay, rồi thì hành xong ngay ngày mai. Nói riêng về một

đơn vị cỡ trung bình — ví dụ 1 tiểu đoàn biên chế 800 binh sĩ hễ rã khỏi hậu cứ là phải được chuẩn bị nơi ăn chốn ngủ cho 800 nhân mạng, cộng thêm 800 nhân mạng khác (là ít) có nhiệm vụ vận tải súng lớn đạn dược, khí cụ hành quân, vật dụng truyền tin, tải thương v.v... Hơn một nghìn người phần lớn đàn ông con trai, và tất cả đều còn trẻ tuổi, lẽ tất nhiên không thể đi ngay giữa xa lộ. Đơn vị cần phân tán mỏng thành tiểu tổ, đi theo cả một bầy hàng trăm giao liên chờ sẵn để đưa lợt qua phòng tuyến của đối phương...

Chao ơi, chao ơi! Còn biết bao nhiêu là khổ khăn! Cộng sản, lợi dụng một cách tuyệt vọng tất cả các tru thể mà họ dành dụm được từ hồi kháng chiến 45, đã làm một cuộc tổng công kích xuất nũa thì thành công. Nghĩa là họ đã thất bại. Như đây đàn càng quá phải đứt, như giậu đổ bìm phải leo, thế lực Cộng sản phải tan vỡ vì chiến dịch Phụng Hoàng diệt tận gốc.

Có điều là chiến dịch Phụng Hoàng cũng sắp đến ngày chấm dứt. Vì không lẽ nào, sau khi tận diệt mấy anh du kích thoát ly và có võ trang đầy đủ, chính quyền còn giữ mãi chiến dịch Phụng Hoàng để đuổi giết ai đây? — Chính quyền biết trước điều đó, nên đã bắt đầu mở chiến dịch Nguyễn Trãi, Về Nguồn... nói chung là chiêu hồi: theo Cộng sản là tội lỗi, theo quốc gia (chúng tôi) là chính nghĩa, các bạn hãy về đây, chính quyền sẵn sàng quên quá khứ cho các bạn...

Nói tóm lại, năm nay với 15 năm trước, ngoài tương quan quân sự có đổi khác, vấn đề chống Cộng Sản vẫn giản dị có một điều là Cộng Sản khát máu tàn bạo và xâm lược, nên chúng ta phải kháng chiến chống Cộng Sản. Nói rõ hơn: vấn đề chính trị không thấy có một tiến bộ nào.

Thành thử người dân có thể nghĩ Cộng Sản xâm lược nhưng Cộng sản đã rút lui. Những đồng

(Xem tiếp trang 12)

KỶ KÔNG Giám Đốc
XƯƠNG CỬA MÁY

HIỆP-THÀNH
Đứng đắn, tin nhiệm

64, Quốc lộ 20 - quận Đức Trọng Tuyên Đức

NHATRANG Hotel
51, Độc Lập — NHATRANG

— Nơi vắng lai thanh lịch và ấm cúng nhất miền Trung
— Nơi giải trí thoải mái và vui nhộn nhất miền Trung

Hãy đến NHATRANG Hotel để rời quai vị sẽ trở lại nhiều lần nữa...

NÔNG VĂN QUỐC - DƯƠNG VĂN SANG
Giám đốc Ban quản trị

XƯƠNG CỬA MÁY
TÙNG-LÂM

Giao hàng đúng hẹn - Sản xuất đủ loại gỗ

Xã Liên Hiệp quận Đức Trọng TUYÊN ĐỨC

CHÉM RUỒI

Đàn đầu mà gây tai trâu
Đạn đầu bắn xé giuom đầu chém ruồi

Đừng lấy làm buồn

Thằng dân từ lâu nay hễ mỗi lần đánh hơi thấy mùi... luật, dù là Luật Rừng, Luật Giang Hồ, hay Luật Nhà Nước, cũng đều rét như ngám đá. Rét vì nếu chẳng may đụng nhằm Luật Rừng hay Luật Giang Hồ là có châu kêu xe chữ thập đỏ đến liền, hoặc đơn nhà đi nơi khác chơi cho tiện việc. Còn nếu nhằm ngay Luật Nhà Nước (tục danh là Sắc Lệnh) thì... cuộc đời sự nghiệp đời khi cũng hai năm mươi chứ chẳng phải chơi.

Nhân vụ Tề Tướng Anamta ký toẹt một sắc lệnh... mần mề cò cò dân làm báo vào lúc đầu năm Con Lợn ún in mua hành cho tôi, bọn C.O bèn làm một phát phân chất xem rằng thứ luật nào được dân Anamta tôn trọng và có tí ti dân chủ.

Thứ nhất hãy bàn nhằm đến Luật Rừng và Luật Giang Hồ. Cả hai thứ này hễ cứ đưa nào khỏe là có quyền ban hành. Luật này có bao giờ có lấy mảnh giấy vụn nào ghi, cũng như có ký tên đóng cụ triển tròn tròn và đỏ loét cùng với điều 1, điều 2... như sắc lệnh. Người xài thứ luật này cứ việc... một cách tự do dân chủ dụng đầu xài đó. Kề nào không bằng lòng, cứ việc vạch đầu gối ra mà kiện.

Còn Luật Giang Hồ, thì thường được các dân anh chị dùng để thanh toán những án oán giang hồ trong làng chơi. Tay nào sờ mó vào thứ luật này một cách trắng trợn, thì chỉ việc bỏ xứ leo lên núi Tà Lơn mà tu mới mong yên chuyên.

Bây giờ nói tới Luật Nhà Nước là thứ Luật do những người đại diện dân làm ra. Bởi vậy Viện Trên, Viện Dưới mới có mỹ danh là cơ quan lập pháp. Hiến Pháp Chín Nút đã qui định rằng Hành Pháp chỉ được quyền thi hành những luật lệ do Lập Pháp làm ra, chứ có được quyền... xâm phạm tiết hạnh của Lập Pháp dưới hình thức tự làm ra luật để hiệp dâm luật. Chính Nhà Nước Anamta cũng biết rõ điều đó, nên thường xoan xoét là thượng tôn pháp luật, nhưng thỉnh thoảng lại đánh du kích bằng những sắc lệnh để luật lòi cả rom, như Sắc Lệnh ngày 21-1 của Tề Tướng chẳng hạn.

Sắc Lệnh trên đã khiến cho nhiều vị nghị sĩ chống đối thật lực vì cho rằng Nhà Nước Anamta đã coi thường QH. Bọn C.O. khuyên quý vị đừng lấy đó làm buồn, vì một khi Nhà Nước muốn đem Luật Rừng vào... Luật, tức là Nhà Nước có... tinh thần tự do dân chủ lắm vậy.

Khuyên lính củ sấm

Ngày 2-2 vừa qua, một chiếc xe đồ chớ đây nành khách chạy từ Ninh Hòa về Nha Trang. Khi lên ngang đồn Hòn Xang, mấy chú lính Củ Sấm đang gác liên nghịch ngắm cho ông địa Claymore ho lên một phát về hướng chiếc xe đồ làm cho tài xế và tất cả hành khách Anamta trên xe bị thương nặng, gồm ao mươi mạng già trẻ, lớn bé.

Đọc tin này người ta hơi ngạc nhiên, vì lính Củ Sấm từ trước đến nay vốn có tiếng là kỷ luật, ngoại trừ một vài trường hợp đáng tiếc đã qua rồi. Lần này không hiểu sao mấy chú lính Củ Sấm lại ần phải đưa mấy tên lính Mèo ở Long Bình. Bọn C.O lại thấy cần phải lưu ý Bộ Tư Lệnh lính Củ Sấm tại An nam là cần phải trừng phạt đích đáng những tên lính có hành động vô nhân đạo trên.

Đem chúng đấm xừ người, hẳn chắc khi gửi anh qua An-Nam, Nhà nước Củ Sấm cũng phải tuyển chọn và giáo huấn kỹ lưỡng lính tráng của mình. Không lẽ một nước có truyền thống Vô Sĩ Đạo, mà lại có hạng người vô nhân đạo như mấy tên lính Củ Sấm kia sao. Nhất là những người đang khoác trên mình bộ chiến phục, lại càng phải bảo vệ cho màu cờ sắc áo của mình nhiều hơn.

Dân Anam không mong gì hơn, những người lính Củ Sấm chiến đấu ở Anam khi trở về xứ sở, ngoài mô hình trang trên vai, còn mang theo những cảm tình nồng hậu của dân tộc này. Đừng có ra đi như cái cảnh phù thủy đuổi tà thì buồn lắm.

Không biết thì dựa cột mà nghe

Chiến tranh Việt Nam sắp đi còn có cửa đến nay, vì bọn Vi-Xi đã lợi dụng đất Lào và Kampu-

chia, để đặt căn cứ xâm nhập vào miền Nam. Từ ngày ông Hoàng Si-Hà-Nút bị tổng cò đi tha phương cầu thực, quân ta có dịp tràn qua tiêu diệt tận gốc Cục-Rô của bọn Vi-Xi. Nhờ vậy mà chiến trường miền Nam lắng dịu hẳn xuống. Điều này đến đây con nít còn mặc thứ quần tự do tiêu tiện, nó cũng biết. Nhưng ông dân biểu Nguyễn văn Phương lại tỏ ra cóc biết tí ti nào, khi ông lên tiếng chê ông Phó Râu Kẽm (người chủ trương đánh thực lực qua Kampuchia) nhà mình là kém chiến thuật.

Bọn C.O. thóc méc không biết ông dân biểu Phương căn cứ vào đâu để có nhận xét bỗ con chó xồm trên. Ông đã căn cứ vào chiến thuật của ông Tướng Râu Kẽm, hay chỉ nắm lấy câu tuyên bố Quân đội VNCH cần phải trấn giữ an ninh cho quốc lộ số 4 của Kampuchia để phê bình? Nếu chỉ căn cứ vào câu tuyên bố của ông Phó Râu Kẽm, thì ông dân biểu Phương nên suy ngẫm cho thật kỹ lời tuyên bố đó... để ông Phó khỏi mất công làm một bài luận văn gửi cho ông dân biểu. Người xưa có câu biết thì thưa thớt, cóc biết thì dựa cột mà nghe. Nếu muốn chơi người khác thì thiếu gì cách, đừng đưa vào một câu nói bao nhiêu ý nghĩa mà hổ to, vì nó sẽ lòi cái đuôi đi dột của mình ra.

Nghị Tu Bin chửi cha những đứa trí thức trốn lính.

Nghị Giáp văn Thập tục gọi là nghị Tu Bin vừa cho quay rô nê ô, cả mấy chục ngàn tờ bức thư của ông gửi Tổng thống, Thủ tướng và ông Tổng Trưởng Quốc phòng, để tố cáo những tên trí thức mà cả bóng chuyên môn trốn lính. Đại khái Nghị Tu Bin viết:

«Bộ Công Chánh và Bộ Giao Thông từ lâu đã là những ổ trốn quân dịch, từ Tổng trưởng đến kỹ sư, cán sự. Trái với luật lệ hiện hành, chánh quyền đã trọng dụng người trong tuổi đi lính như kỹ sư Lương Thế Siêu để leo lái Bộ Công chánh và kỹ sư Trương văn Thuận để giữ Bộ Giao thông. Thói thường hễ đàn anh trốn lính thì cũng phải tìm cách phong chức cho đàn em để cũng được hoãn dịch. Do đó đã có những cán sự, kỹ sư phải ra tòa lãnh án, năm khám Chí Hòa vì trốn lính và cũng có nhiều kỹ sư, cán sự nhờ có sự che chở của Thuận Siêu mà được hoãn dịch liên miên.

Sau nhiều lần bị tôi tố cáo, nguyên Tổng trưởng Trương văn Thuận, các kỹ sư Hoàng Như Ngọc, Lê văn Thu v.v... đã phải đi lính.

Thiết nghĩ rằng, chánh phủ bắt buộc các cơ quan, xí nghiệp chỉ được phép tuyển dụng nhân viên hợp lệ quân dịch, trong khi chính Tổng thống lại tuyển dụng những người trốn quân dịch làm tổng trưởng rồi tạo cho họ cơ hội và phương tiện để hợp lệ hoãn dịch. Vì công bằng xã hội, Tôi kính xin Tổng thống và quý vị cho bắt ngay tên Lương Thế Siêu đem lên Quang Trung đi lính như những công dân khác.

(Lời bàn của Con Ong: Nghị Thập vốn là chủ trương dạy lái xé nên cấm thù mí các Tổng trưởng Công chánh ghê lắm. Thù dai ghê 4 l)

Đèn Giời Soi Xét

L.T.S.— Mục này mở ra nhằm thấu góp tất cả những nguyện vọng, những tiếng kêu than hoặc than oán và luôn cả những sự chỉ bới của dân chúng. Con Ong sẽ lần lượt đạo đạt lên các ông nhà nước. Thưa đó là một cái gạch nối liền sự bang giao giữa dân chúng mí nhà nước vậy.

Ông bưu điện Vũng Tàu đi!

Trung sĩ I Vũ Văn Bân, H ện tòa trú tại Tam Kỳ có than phiền về những sự b: bở của các cha phác tờ làm việc tại Ty Bưu Điện Vũng Tàu. Đại khái ông cho biết: «Nơi đây nhân viên làm việc quá chậm chạp và thư từ thì bị mất mát là chuyện thường xuyên, không những thế lại còn bị những đứa khốn nạn kiểm duyệt nữa. Nhà tôi ở ngay mặt lộ, vậy mà thư từ của tôi gửi về, họ vớt lẩn lóc ở Khóm, chứ không chịu đưa đến nhà. Xin các cha Bưu điện Vũng Tàu thương giùm lính tráng một tí.

Tinh Biên Hòa và nền sữa Guigoz.

Từ đầu tháng 8-70 cho đến nay, tất cả các nhà thuốc Tây ở Biên Hòa đều hạn chế việc bán sữa Guigoz cho dân chúng. Thỉnh thoảng mới có bán thì chỉ bán rất ít. Họ còn bắt buộc phải đem theo khai sinh và sổ gia đình hay toa bác sĩ. Mỗi lần đ rợc mua hai hộp, mỗi tuần họ chỉ bán vào một hai buổi sáng mà thôi. Nhiều khi người mua xuất trình đầy đủ những giấy tờ kể trên họ cũng từ chối không bán, nại lý do là hết sữa hay sữa chưa về kịp. Cho đến tháng 11-70 khi chính phủ ra lệnh cho bán tự do không cần giấy tờ, dân chúng tưởng bỏ mớng rở, nhưng thiệt ra đó chỉ là cái bánh vẽ to to mợ. Các gia đình có con nít vẫn phải mua Guigoz theo giá chợ đen như thường, 360 tỉ 1 hộp sữa Guigoz vàng.

Tôi không hiểu tại sao những nhà thuốc Tây lớn và có tiếng lâu năm tại tỉnh Biên Hòa như nhà thuốc Tây Đồng Nai của bà dược sĩ Hoàng Lang, nhà thuốc gác Trại Hoà Đức, nhà thuốc Tây Kim Châu lại để cho bọn gian thương tìm cách đầu cơ được sữa Guigoz để móc túi dân lành một cách trắng trợn. Tôi đã gọi giầy nói cho ông Trương Ty Kinh Tế Biên Hòa để xin điều tra về vụ này. Nhưng ông ta chỉ trả lời một cách hồ hơng: «Sẽ phạt rất gắt những ai bán quá giá chính thức.»

Cho đến giờ phút này, khi viết thư gửi về cho Con Ong, tôi vẫn phải mua Guigoz với giá chợ đen.

Ông bà Nguyễn văn Th đường Hiền Vương Biên Hòa Sở Lực Lộ Qui Nhơn và rác

Đồng bào ấp Đào Duy Từ Qui Nhơn than phiền ông Nguyễn Xuân Hoàn, trưởng ty Công Chánh Bình Định quá trời. Nguyên ngày lễ Giáng sinh vừa qua, một số nhà ở đường Hoàng Diệu cạnh nhà thờ chánh tòa bị hỏa hoạn, ông Công chánh cho xe tới để giúp đồng bào dọn dẹp rác rưởi. Rác được chất giữa mặt lộ Hoàng Diệu như một cái núi cao, tràn từ bên này đường qua bên kia đường. Sau đó, ông Công chánh đem con bô chợ, không lý gì đến cái đám rác đó nữa.

Dân chúng kêu ca, ông công chính nói hết xăng từ 6 tháng nay, nếu dân muốn thực hiện việc hốt rác thì phải cung cấp cho ông 200 lít xăng và vài chục lít nước.

Chả biết có hết xăng thiệt không, nhưng người dân thấy có 5 chiếc xe xúc đất của công chánh tới xúc đất tu sửa cho nhà hàng Quốc tế của một ông quan tư nọ tại đường Nguyễn Hữu Lộc.

Nè, các bố công chánh ơi! Nếu có muốn bắt dân chúng phải đóng tiền rồi mới cho xe đến hốt rác thì cũng phải có tiếng nói lên chớ. Phở phường chỉ mà rác ngập lên đến tận đầu, mai một phát sinh bệnh dịch tả, nếu chết cả đám thì nhất định là phải có sự góp mặt của các bố đấy.

Phây phây chưa chấp đào binh

Dân chúng quận Hoài Nhơn đã không khỏi tâm tắc khi thăm một ông lớn nọ đã ngang nhiên than nhận một đào binh con nhà giàu về làm cán bộ văn phòng. Cái anh chàng con nhà giàu trốn lính này tên là Nguyễn văn Trục sinh năm 1937 tại Bồng Sơn số quân 200064, thuộc trung đội BĐHO21. Căn cước số 040193, con ông Nguyễn Quyền và bà Phạm thị Bình. Lệnh tằm nã số 651/HCTV/BĐ/QT NV/BTTN ngày 25-11-67, đào ngũ ngày 19-10-67.

Như rứa con nhà nghèo là cứ đi lính miết, ынн giặc miết cho tới khi nào lẩn kèn ra chết mí thôi. Còn những đứa con nhà giàu khéo chạy chọt thì nếu có đi lính cũng đào ngũ phết để rồi có nhiều nơi sẵn sàng chứa chấp.

Vậy mà ông nhà nước cứ nổ mồm tuyên bố sẵn sàng xóa bỏ hết các bất công.

Một độc giả ở Qui Nhơn

VIÊN NGỌT DỄ ƯỚNG
CHỮA BỆNH NHIỄM TRÙNG

COTRACYN

- 2 TRỤ-SINH (antibiotiques)
- 3 KHÁNG-SINH (sulfamides)
- SINH-TỔ B12 (vitamine B12)

XIN NHỚ NHẬN HIỆU TRÁI TIM

TIỂU NGỌC

Người dân đen
cầm cân

Kiên

Chẳng gì cũng hãy còn là đầu năm mới. Vì thứ đất nước không lung tung xê vì họa chiến tranh, cõi đời không loạn xạ ngẫu vì nạn bỏ chó mửa bắc, thì ngày hôm nay mừng mười tháng Giêng âm lịch, cây nêu vẫn còn vươn mình hứng gió xuân để lữ khách đất nung già tiếp tục đu đưa, va chạm vào nhau bật thành những tiếng leng keng ròn rã, reo vui.

Những ngày đầu năm sớm, dân ta có tục lệ rất đáng yêu là hay kiêng cử. Dù chán ngán, phiền muộn, bực bội đến thế nào đi nữa, thiên hạ cũng ráng kìm hãm, đè nén, để cố gắng nhanh mồm nở một nụ cười tình, nói năng những lời hòa nhã, chúc tụng những câu tốt lành.

Vậy thì đầu năm xuân thủ, ta hãy chúc «Ba Tòa Ông Lớn» những điều tốt lành cho đúng với thuần phong mỹ tục cổ truyền.

Tối Cao

Trước hết, xin chúc ông «tối cao» một phát.

Ở cõi đời này muốn sự giai đo... tiền định. Đồng tiền là huyết mạch của con người. Ngân sách là huyết mạch của một cơ quan. Huyết mạch mà suy kém, thì nếu không hai năm mười, cũng gây ốm tọng teo, mặt bủng da chì.

Ấy thế mà ngân sách của TCPV năm 1971, cũng là năm con Heo, lại bị Viện dưới hoạn thiên hung bạo quá xá. Lý do: các cụ trong dân tại Viện dưới than rằng Viện tối cao gia tăng ngân sách hung hãn quá, leo thang tới 60% so với năm cũ, giữa thời buổi kiệt ước, song hành dân đen lo thất trung buộc bụng kẻ tụt khổ, thì vẫn theo các cụ trong dân — «chưa thấy một cơ quan nào dám đề nghị một ngân sách gia tăng quá lớn như thế». Và rằng Viện tối cao đã có 19 chiếc xe tứ rồi, bị giữ lại muốn sắm thêm 7 xe tứ giá 20 triệu nữa, thì là quá xa xỉ. Lại rằng khoản chi phí linh tinh, lang tang lên tới 16 triệu bạc trong khi ngân sách trang trải lương hưởng cho nhân viên chánh ngạch chỉ có 18 triệu thôi, thì thật là phi lý.

Cũng trong năm cũ, đàn anh Bao Công lại bị các Bao Công dân em phê phán gắt gù kiêu trong một bức tâm thư đăng tải trên mặt báo rằng thì là «những phán quyết mờ mờ, nửa nạc nửa mỡ» của TCPV tức là của quý vị những lúc giải thích Hiến pháp đã làm cho dân chúng chê trách (như báo chí hồi đó đã phản ảnh) và làm cho chúng tôi ngậm ngùi tức tối.

Nhưng liền sau đó, các đàn em Bao Công lại nở nờ khen «những phán quyết minh bạch như trong các vụ hủy bỏ thuế kiệt ước, vụ tuyên phán vi hiến tất cả thủ tục xét xử DB Trần ngọc Châu».

Quan niệm về nạc và mỡ cũng như về minh bạch của các đảng Bao Công khác hẳn quan niệm về nạc mỡ và minh bạch của đám dân đen.

Thật thế, vụ Thuế Kiệt Ước và vụ DB Trần Ngọc Châu, dân đen chỉ thấy các đảng Bao Công đàn anh xét xử rất là «tròn».

Này nhé, sau nhiều lần đình hoãn, cho tới khi do sự tình cờ, ngẫu nhiên Luật thuế Kiệt Ước ra chào đời, TCPV bèn xử từ Nghị định Kiệt Ước vì vi hiến. Thế là thuế Kiệt Ước, do sự trùng hợp ngẫu nhiên, vẫn sống nhăn. Vật giá do thuế Kiệt Ước đun đít bắt leo thang không hề được phép tụt thang một ngày nào.

Vụ TNC, Viện tối cao hủy tất cả thủ tục, duy có lệnh tổng giam lại tuyên bố là vô thẩm quyền vì được coi là một văn kiện hành chánh. Rút cục, TNC vẫn nằm áp dài dài và bền bền. Vui vẻ cả làng.

Xin đừng trách cứ TCPV là gia tăng ngân sách một cách quá đáng mà tội nghiệp. Ngày xưa, đảng Bao Công đi đâu cũng vớng lọng xênh xang, thì ngày nay quý đảng Bao Công cũng cần phải có xe tứ, có ngân sách rủng rỉnh cho đủ nghi vệ chứ lý.

Cũng xin đừng chê bai phán quyết của TCPV là nửa nạc nửa mỡ. Phàm miếng thịt phải có đủ mỡ, đủ nạc mới hữu sự. Toàn mỡ, ăn ngấy thấy bà. Rất nạc, dóp vào bã mồm nuốt hồng đỏ.

Năm mới, xin thành thực chúc TCPV huyết mạch ròi rào, phần ngân sách bị cắt xén hồi năm cũ lại được «trở về bên xuân» vào kỳ tu chính ngân sách cuối năm nay. Huyết mạch ròi rào, quý «ông tòa» tối cao sẽ xuất ngoại công du nhiều nhiều, bên bên bằng năm bằng mười năm ngoài. Lại xin thành thật chúc các phán quyết của các xếp chúa đảng Bao Công, nếu trong năm cũ đã bị các Bao Công chê là nửa nạc nửa mỡ, thì sang năm mới xin rắc thêm tí sụn nữa cho tăng thêm phần ngon lành, dù người khó tính đến đâu ắt cũng không thề nào điều ông tiếng ve, chê bai chi được nữa.

Không phải tối cao

Thứ nữa, xin chúc hăm bà làng các đảng Bao Công không phải là tối cao, dù đảng là «tòa đứng» hay «tòa ngồi», là công tố hay thuộc ngành tòa thẩm.

Người dân, mỗi khi đã động đến «Ba Tòa Ông Lớn», thường xưng tụng là «ngọn đèn trời» hay là «thần công lý». Thế nhưng, biểu tượng của «Ba Tòa Ông Lớn» Anamta không hề là một ngọn đèn hay là một ông thần nào cả. Nền công lý Anamta được biểu trưng bằng một cái cân tiêu ly, nơi hai đầu đòn cân treo lủng lẳng hai cái đĩa. Không biết biểu tượng này có từ đời nào và do ai sáng tác. Có điều nhìn vào hai đĩa cân trông rỗng dân như thường hay thắc mắc rằng nếu đĩa bên này dùng để đặt tội vào đó, thì đĩa bên kia phải đặt gì vào làm sức đối trọng? Lại thề mề thêm rằng, nền công lý mà chỉ biểu trưng bằng cân tiêu ly thì e rằng hơi yếu và sụi quây. Bởi lẽ cân tiêu ly chỉ đủ sức để cân các tội nhẹ kí, chứ cái tội nặng kí thì dùng cân tiêu ly cân thế cóc nào được. Chả trách bấy lâu nay bàn dân thiên hạ sầm si về những vụ tham nhũng gộc, nhưng chẳng có vụ tham nhũng to lớn nào được đưa lên đĩa cân cả.

Thiền nghĩ, sang năm mới ta nên lấy cái cân bàn, loại cân bự chỉ có mặt phẳng như cái bàn, mà ta thường thấy ở các nhà ga xe lửa hay ở các tiệm gạo, để làm biểu tượng cho nền công lý Giao Chỉ. Một nền «công lý cân bàn», thì quốc dân đồng bào yên chí lớn là mọi vụ tham nhũng dù gộc cả là chia đến đâu cũng cân được tuốt tuốt, cân tha hồ, cân bằng thích.

Năm mới xin thành thật chúc quý đảng Bao Công «đứng» «ngồi» «hỏi thăm sức khỏe» được nhiều trợ tham những cỡ đại, các đảng Bao Công «ngồi» xử dụng được cân bàn để cân các vụ tham nhũng to lớn. Lại cũng xin chúc đảng Bao Công có thêm nhiều nhà nhiều xe, để quan Thượng Thơ Bộ Hình khỏi phải than phiền về cái vụ tranh nhà, tranh xe khiến cho anh em cùng một nhà, cùng phục vụ cho nền cân tiêu ly khó làm việc.

ĐỐI THOẠI

VỚI

NGƯỜI SẠCH

Các ca sĩ cầu cứu Con Ong

Cuối năm Chó, Con Ong có lên tiếng kêu gọi các nghệ sĩ nào bị xử ức trên mặt báo cứ việc tới Tòa soạn cho tụi này biết rõ đầu đuôi, tụi này sẽ tìm cách dàn xếp dùm cho.

Từ đó đến nay, ít nhất đã có bốn em ca sĩ tới than phiền về quý ông Tiếng Nói Động Hòn cho người đi viết báo, bóp méo thời phỏng xuyên tạc sự việc để «hạ» các em.

Với nhóm Con Ong, Quan Thái Tá đẹp giai Tiếng Nói Động Hòn vốn là «bò tèo», nên lần này chỉ xin phép được nhắc nhở sơ sơ rằng:

— Sở dĩ Tiếng Nói Động Hòn có được chương trình hấp dẫn mà khỏi tốn một cắc, chẳng qua là nhờ các anh em tới hát «chùa» cho mình. Người ta đã ăn cơm nhà vác ngà voi cho mình, thì mình cũng nên đối xử đẹp lại với người ta, mới là phải đạo. Đảng này, lại cứ nhè «chơi» các em không có phương tiện tự bảo vệ, thì xét ra chẳng yêng hùng chút nào.

— Nghe đâu các em ca sĩ đang bàn với nhau, nếu cái màn ăn hiệp các em cứ tiếp tục hoài, các em sẽ rủ nhau tầy chay Tiếng Nói Động Hòn, không thêm hát «chùa» cho mấy cha nữa đâu!

Vậy xin các Xếp Tiếng Nói Động Hòn hãy ngó lại dùm cho các em tí!

Bạn yêu Bô Pho, KBC 3391141.— Đã nhận được bài «cũng lại ăn cỏ» của bạn. Khi nào rảnh rỗi và cảm thấy ngứa ngáy cái ngòi bút, xin bạn cứ viết cho vài ba phát. C.O. lúc nào cũng hoan nghênh.

Bạn Đoàn Khánh Tân, Pleiku.— Xuân C.O. số trang chỉ có hạn mà bài vở của độc giả gửi về thì cả đống. Làm sao mà đăng hết được hả ông bạn quý. Vậy xin tác giả «mùa xuân tên em nở» thông cảm cho.

Bạn Lê Thành Nguyên, Long Xuyên.— C.O. sẽ trích ngay cho mấy cái tên ở Sở Lục Lộ ấy chết đứ đừ.

Cập tên Huỳnh Ngạn Năng KBC 4172.— C.O. rất hoan nghênh cái sự chống Cộng ra rít của ông bạn. Nhưng lối viết của ông bạn đứng đắn quá xá. Đăng lên độc giả sẽ chú C.O. ngay.

Bạn Vũ Dũng SVQGHC.— Khoa châm cứu của Thượng Tọa T.T.Á đã được rất nhiều đồng bào tán tụng. Rất có thể là bạn đã có sẵn một thành kiến với y học Đông phương nên bạn mới nghĩ như thế.

Bạn Thái Triều, Hội An.— Ai rửa tay gác kiếm kệ họ, C.O. vươn tiếp tục xía vô mọi sự thị phi trên chốn giang hồ. Riêng về chuyện nội bộ của 2 tờ báo, bạn dính vô làm chi.

Em Nguyễn Kim Thành, học sinh Bồ Đề Huế.— Bài của em gửi về muộn quá. Đề rắng thu xếp xem còn chỗ không thì sẽ đăng.

Bà Nguyễn thị Thê, Qui Nhơn.— Đọc thư bà đến sắt đá cũng phải cảm động. C.O. xin kêu cứu giùm bà ngay để cho các cháu được giảm tiền học phí.

Bạn Hoàng Khùng, Ban Mê Thuột.— Khi nào có chuyện lem nhem ông cứ gửi về. C.O. sẽ cắm nọc vào những đũa bẻ bỏi!

Cty LONG-PHÚ
ĐT: 2174

XUỐNG CỬA MÁY
NGỌC-DUNG

NHANH CHÓNG — ĐÚNG HẸN — CÂY TỐT
63, Lê Thái Tổ ĐALAT

ĐẦU NĂM MỚI HÁY TÌM CHO ĐƯỢC:

VÔ HỮU HÒE

- Bảo hiểm, chăn nuôi, trồng trọt
- Đứng đắn, tín nhiệm, bảo đảm

82, Minh Mạng ĐALAT

ĐT. 2437

BA MƯƠI SÁU CÁI NŌ NU'ỜNG

● tình luận của L.P.S

NŌ và NŪ'ỜNG

NŌ, theo Tư Điền Tinh Học, là một một cô ngữ của người Giao Chỉ dùng để chỉ một Kỳ quan của Tạo Hóa, ở giữa hai chân của ông A-dong.

NU'ỜNG, cũng theo Tư Điền Tinh Học, là một cô ngữ khác, chỉ cái cảnh « non bông nước nhợt » mà ông A-dong không ngừng to tưởng là làm thơ hoa lá cành ; nó ở giữa hai chân của bà Ê và.

Truyền thuyết kể rằng ở thời đại hồng hoang khi loài khủng long còn gieo rắc kinh hoàng trên mặt đất và tiếng rống của loài khủng long còn vang động núi rừng, thì Giao Chỉ có một đôi nam nữ yêu nhau kịch liệt, vẫn theo truyền thuyết, những cuộc ái tình rùng rợn này đã làm rụng tóc gáy của thần Át lát — là vị thần không lồ bị tội phải vác trái đất trên vai. Đôi sau còn có thơ ca tụng rằng :

«L... bà Nữ Oa bằng ba mẫu ruộng
B... ông Tứ Tượng dài bốn con sào.»

Cuộc biểu dương «lực lượng» thật đáng để đời. Vì quý vị hãy thử tưởng tượng... Ba mẫu ruộng, vâng, ba mẫu ruộng... một cái diện tích bao trùm thừa thãi cả ngôi nhà... Văn Hóa. Và, mặt khác, một cái... dài bốn con sào, nghĩa là ngắt ngang như cái cột cờ, vượt nóc nhà... Hát Tây.

Sự đóng góp cổ quái này vào lịch sử địa cầu chắc hẳn đã làm cho đàn anh khủng long chóng mặt bởi vì sau đó đàn anh bèn lẳng lặng... tuyệt tích giang hồ. Cả loài khủng long dường như cũng lặn theo chỉ vì đàn anh này «rét» quá.

Có phải chăng, đó chính là lý do nghiêm túc khiến người Giao Chỉ, vốn trọng điều lễ giáo, đã phong thần cho ông Tứ Tượng và bà Nữ Oa ? Ai cũng biết rằng, cho đến gần đây, một làng ở Phú Thọ còn làm Đám Rước Linh Đình 36 Cái NŌ NŪ'ỜNG, vào mỗi mùa xuân, để biểu dương tinh thần bất khuất của con Hồng, cháu Lạc.

Vậy,

—Ai dám bảo cái NŌ NŪ'ỜNG là đồ «ma mãnh» thông nên bày biện tênh hênh, và càng không đáng cho các nhà... đặc trách Văn Hóa hương khói tụng tụng, công lưng... phát triển ?

—Và cũng ai dám bảo các vị chân tu, sau khi bập bít no xôi chán chè, lại không được quyền rì rọ và bồi hồi bồi hồi, tụng rằng «đồ thờ cú thom.. như múi mít?»

Suy rộng ra, các nhà khoa bảng còn có thể nói rằng cái NŌ NŪ'ỜNG chính là gốc rễ của nhân

loại tốt tươi, nguồn sinh lực thần thánh của mọi nền văn hóa. Và phủ nhận sự cao đẹp của cái NŌ NŪ'ỜNG là phủ nhận sự tiếp tục lịch sử của bốn ngàn năm Văn Hiến, là nuôi dã tâm «đảo chính» ông Tứ Tượng và bà Nữ Oa, là vong bản, là vi hiến, là nguy họa, là đâm vào sau lưng các... chến sĩ.

Ờ hay, sao lại không thờ ?

Kẻ «hạ nhân», thường cho rằng cái «NŌ NŪ'ỜNG» là đồ... kỳ cục, nói đến còn xấu hổ thay, huống hồ... Ờ hay, sao lại kỳ cục ! Cây có cội, nước có nguồn, đảo chính có C.I.A. dân chào có cảnh sát dã chiến. Cái gì cũng có gốc có ngọn. Nền văn minh cao cả của loài người để thường từ lỗ nẻ chui lên chắc.

Và lại, đúng như lời đàn anh Renaud Sarti đã nói, trong truyện Le Repos Du Guerrier :

— «Nó chỉ có vẻ kỳ cục khi nhìn... đằng xa»

Chứ còn khi nó tiến sát tới mình, đánh xáp lá cà mí mình, phải lè mắt đi mới nhìn thấy nó mờ mờ nhân ảnh như cái đầu mũi, thì lại chưa biết ai kỳ cục kẻ hạ trí, chỉ biết nhìn xa mà không biết... trông gần, đáng thương là ở đó.

Cái NŌ NŪ'ỜNG đã không kỳ cục thì sự thờ cúng cái NŌ NŪ'ỜNG cũng không có vẻ cổ quái một lý ông cụ nào. Ờ hay, sao lại không thờ ! Thử nghĩ đến các vị cứu tinh to lớn, đã dài lưng tát nước trong lúc... «tổ quốc lâm nguy», hỏi xem có vị nào mà giá trị lịch sử chưa từng bị lên voi, xuống chó tùy theo quan điểm của mỗi lúc, mỗi người. Duy cái NŌ NŪ'ỜNG luôn luôn được đầu tư một sự thâm yêu trộm nhớ vô cùng đồng đảo. Không thâm yêu trộm nhớ sao được, khi mà, thừa quý vị phu nhân, NŌ chính là « cái ấy » của ông Adong, và thừa quan ông, NU'ỜNG chính là « cái ấy » của bà Ê và.

Từ yêu đến kính, đến thờ chi là ba nhịp « tam đoạn luận ». Rồi sự kính thờ hóa ra cảm ứng linh thiêng. Người cổ đại phong thần cho cái NŌ NŪ'ỜNG cũng là phải lẽ.

NŌ, từ đó, trở thành một cái tên húy, tên kỵ tên hèm mà nhân loại chỉ còn dám nhắc đến trong những kỳ sóc, vọng. Nó biến thành cái « NŌ », trong những chuyện nhăng nhit của dân gian. Rồi vì tam sao thất bản sao đó, hoặc do sự ngọng nghịu của ngôn ngữ địa phương, nó đi xa hơn bước nữa, biến thành cái LŌ. (xin lỗi các nhà ngôn ngữ học) LŌ vốn là một tính tự, mô tả một vật dài thông lỏng, chẳng hạn : CÁI MŪI LŌ, cũng như tiếng « đại đức »

vốn là tiếng ca tụng những bậc chân tu đạo cao, đức lớn, không phải là một thứ « chức sắc » như quý ngài «đệ ông đốt» hiểu lầm phía khác, NŪ'ỜNG, do sự kiêng húy, cũng đổi thành «Nàng», rồi đi xa hơn nữa, thành cái trai, cái hén. Có nơi, các thầy đồ chơi chữ oái oăm lại gọi là cái «Hiệp Nhỏ». Và đến xứ Nghệ, nó được nâng lên thành cái «Mấn», nghĩa là cái mũ đội đầu. (Cái mũ đặc biệt này thường được may bằng vải hay xô trắng và dùng trong tang lễ)

Mấn là một tiếng đặc biệt đáng chú ý vì cái nghĩa «đội trên đầu» của nó. Vì, nếu lần trở ngược bốn nghìn năm văn hiến, người ta sẽ thấy nó giống hệt cái mũ chóp nhọn của các vũ công xứ phrigie. Những người nghệ sĩ giang hồ này đã từng đi rất sâu vào vùng ĐNÁ, trình diễn các điệu vũ tang lễ tế thần, và để lại khá nhiều dấu vết trong nền văn minh ỐC EO. Chính cái mũ chóp nhọn đó, cũng như cái chũm chọe, khi lật ngược lên, chính là biểu tượng của bà mẹ thần Dionysos — tượng trưng bộ phận sinh dục của người NŪ. hoặc nói đúng hơn, quyền lực sinh sản các bà ME.

Tới đây, chúng ta đã sáng mắt ra trước hai sự việc.

1— Cái NŌ NŪ'ỜNG được kiêng nê và cứ gọi đích danh chẳng khác gì vua chúa và các thần thành hoàng.

2— Cái NU'ỜNG được thờ làm thần linh cả ở xứ

Phrigie mà không riêng ở Phrigie. Ở Ấn độ, ở Phénicie... ở khắp nơi có một loài người, cái NŌ NŪ'ỜNG đều được phong thần. Ở Phú Thọ, 36 cái NŌ NŪ'ỜNG được sơn son thếp vàng và làm đám rước linh đình. Thì ở Nevada, trong một bộ lạc da đỏ, một cái NŌ bằng gỗ cũng được dùng để «giải thoát» cái xử nữ mặc của các cô dâu — cuộc lễ nghiêm túc này đánh dấu sự «ban ơn» của thần thánh. Ngay cả trong Cựu Ước, bộ lạc Do Thái của Abraham cũng «cắt da bì» của các đồng nam bằng một miếng đá, để đổi lấy ân sủng của Jehovah. Miếng đá này, theo các nhà khảo kín về tôn giáo và tình dục học, lại chính là biểu tượng của cái... NŪ'ỜNG. Những thần vật có hình NŌ và NŪ'ỜNG được tìm thấy trong khắp các xã hội Cổ Xưa — vì đã từng gây ra nhiều biến cố đẫm máu trong lịch sử văn minh và tôn giáo.

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Dưỡng đường TÊRÊXA

30, Cao Thắng - ĐÀ NẴNG - Đ.T. 2366

**SẴN SÓC CHU ĐÁO - TIẾP ĐÃI ÂN CẦN
PHÒNG ỐC RỘNG RÃI - ĐẦY ĐỦ TIỆN NGHI**

Nửa đùa nửa thật

Thơ con cóc.

Tổng Tài Nguyễn Bích Huệ, nhân lúc xuân về đã hứng tình nài một bài thơ Con Cóc và được một tờ báo của nhà nước là báo Tiến Bộ đăng tải trên trang nhất, bài thơ này hay ho ra rít rất đáng được ăn cái giải văn chương Tổng Thống Mặt Sậy Sậy và ăn luôn cả cái giải văn chương Nô He của Thụy Điển.

Thơ của Tổng Huệ thiệt đúng là một thứ văn chương nhà nước mà ta thường thấy treo và dán vung vít ở trên các đường phố: Lái xe chó ướng rượy say, nhậu say dài bậy thời hay đâm càn l vắn vắn và vắn vắn như sau này.

Đám Con Ong thấy lời thơ mùi mẫn vậy xin đăng tải một đoạn dưới đây để hải nội chư vị quán tài cùng thưởng thức:

Chúc các bạn hằng say chiến đấu
Tuy vợ con yêu dấu quê nhà
Xuân này ta tạm cách xa
Xuân sau thắng lợi thì ta trở về
Ta trở về để hưởng vui vẻ
Mẹ, cha già con trẻ lulu
Bao giờ đất nước tự do
Đồng bào áo ấm cơm no huê bình
Tới lúc đó hoàn thành nhiệm vụ
Các bạn về đoàn tụ mừng xuân
Đã rằng vì nước, vì dân
Di nhiên các bạn tinh thần phải cao

Thơ nhà nước có khác, toàn là những khẩu hiệu, tự do, ấm áo, no cơm, huê bình, thắng lợi, vì

dân, vì nước từm lum tà la.

Con Ong đọc xong bèn ngửa nọc một cách ghê gớm, đồng thời lại cảm khái ra rít nữa. Bèn có đôi lời hội họa như sau:

Chúc Tổng Huệ hằng say đớp hít
Và tha hồ bợ dít cấp trên
Xuân này dân mặc sức rên
Xuân sau thuế má sẽ lên như điều
Lên như điều làm điều vui vẻ
Già hàn hoan, con trẻ hàn hoan
Đóng cho nhà nước đảng hoàng
Không đóng nhà nước sẽ phang vô ti.

Ông Thượng Thái Lăng Nghiêm bị chê

Năm mới năm me, Nguyễn Tổng Thống đã long trọng mời tất cả các ông Thượng vô dinh đãi yến, có 60 ông bà lạn. Nhưng chẳng hiểu cố ý hay vô tình cái đám thuộc hạ của Tổng Thống lại bỏ quên không đạt giấy mời ông Thượng Phạm văn Tâm bút hiệu là Thái Lăng Nghiêm.

Cả nước đều biết rằng, Mít Thái Lăng Nghiêm là một tay đối lập bằng mõm ra rít. Cứ vài tháng một đôi lần, ông Thượng này lại chơi nhà nước một phát trên mặt báo chí, hoặc dưới hình thức trả lời cuộc phỏng vấn, hoặc bằng những lời tuyên bố tuyên cha này lửa.

Ai đời nhà Hậu Nguyễn đang ở vào thời đại cực thịnh thì ông ta lại biểu là tàn lụi. Nhà nước đã bị ông ta chơi kỹ hơn hết. Có lẽ chính vì thế nên những người hầu cận khi đạt giấy mời đã giả vờ quên coi như không có ông Thượng nào là tên là Phạm văn Tâm.

Năm mới cần phải để cho Ngai ngự vui vẻ, ngõ hầu tiếp tục hy sinh cho đất nước, chớ nếu để Ngai gặp cái lão này thì xui xẻo cả năm!

Hoan nghênh cái đám hầu cận của Người đã biết nâng bì một cách khéo léo và đã đoán trước được cả ý nghĩ của chúa thượng. Những kẻ như vậy rất đáng nên phong cho cái chức thái giám.

Vác cả chồng con đi du lịch

Cái Bang Trần Dạ Xoa, một nhân vật rất có uy tín đối mí trào đình vừa tổ cáo trước quốc dân đồng hồ rằng, bà đầm xoè Kiều Mộng Thu đã óa thốt thể nào mà bố già Bất Lương nghe búi tai ký cho một phát đề đi công du hơn ba tháng cùng mí lị chồng con. Không những thế lại còn được lĩnh cả đồng đô la đi theo hồi xuất 118. Trung bình mỗi đô la, nàng Kiều mang về một số lãi chừng gần ba vạn chín nghìn.

Cũng nên biết rằng, đám Cái Bang dù là phe áo bần hay phe áo sạch, đều là những phần tử được ưu đãi nhất của chế độ. Lương cao bổng hậu, thỉnh thoảng lại đem chữ đi phát mại cứ mỗi chữ ký xoàng ra cũng làm vài ba trăm ngàn.

Có những đứa uỳnh bạc thua, xoay mãi không ra tiền tới gái đầu gái tai xin xỏ mí cụ Bất Lương để làm một phát công du với danh nghĩa là đi nghiên cứu, đi học hỏi, đi quan sát. Công du độ một tuần thì trên giấy tờ ghi là đi hai tháng để được đòi tiền nhiều. Thế là lúc về tha hồ có tiền ăn tiêu rả rích. Một chuyến đi bằng cả mười mấy năm lương của lính.

Hóa cho nên trong dân gian, người ta mới thấy truyền tụng một bài về nói về đám Cái Bang như sau:

Tháng Giêng là tháng ăn chơi
Tháng Hai cờ bạc, tháng Ba rượu chè
Tháng Tư đâm thọc ca ve
Tháng Năm đâm dờ học trò Bà Sơ
Tháng Sáu chọi vắn chọi vớ
Tháng Bảy họp bạn kéo cờ chọi thi
Tháng Tám vừa chọi vừa đi
Tháng Chín ra Huế ngủ li Bà Tôn (bà Tôn là chủ đò ở Huế nổi tiếng có nhiều em thơm như mái mít)
Tháng Mười buôn lịch cu soong
Tháng Một đi Cáp cho hồn thành hơi
Xong rồi dưỡng sức nghỉ ngơi
Tháng Chạp xạo xạo để chờ tháng Giêng.

Xã Hội Xà Bàn

Khánh Ly bị «cản trở»!

Chỉ vì hát hay, được cả trong nước lẫn ngoài nước mến chuộng, mà em gái ca sĩ Khánh Ly vừa bị «cản trở» một phát khá đau.

Số là: đang điều khiển phòng trà Queen Bee, Khánh Ly được Bộ Ngoại Giao VNCH mời qua Mễ, Gia Nã Đại hát cho sinh viên và kiều bào bên ấy nghe. Tết nhất là dịp để các phòng trà hết bạc, thế mà Khánh Ly cũng dưng dưng ra đi, thiệt hại bạc triệu ấy chứ ít ỏi gì?

Đã vậy, thừa lúc Khánh Ly đi vắng, sừ chủ phố Canh Tuất lại còn giữ trở «con tuất» ra, khóa bít cửa phòng trà lại, không cho ca sĩ nhạc sĩ, công nhân bồi bếp vô làm việc, dĩ nhiên khán giả cũng hết đường vô nghe ca, nghe nhạc. Nghệ sĩ và công nhân Queen Bee bứng đứng bị hất chén cơm xuống đất, rên la ó ăm ăm, một hai đôi xuống đường bắt đền các ông Ngoại Giao, thông tin đã «dụ dỗ» Khánh Ly xuất ngoại, để cho anh em bị xử ức.

Lý do mà ông Canh Tuất nại ra để đóng cửa phòng trà, thật quả nghe chớ nghe cũng không lọt tai. Ông ta bảo: tại chương trình Khánh Ly mà không có Khánh Ly? Người nhà Khánh Ly đến điều đình, thì ông ta lại nêu ra 6, 7 điều kiện ích kỷ hại nhân mà chính ông ta cũng thừa biết không gì có thể chấp nhận được.

Ở đây chỉ cần đề cập tới một điều kiện có liên quan tới Con Ong: đó là ông đòi tụi này trước đây chủi ông bây giờ phải minh xác lại. Ở hay! Minh xác thế nào nhỉ? Tên ông là Canh Tuất, mọi hành động của ông đều tương xứng với cái tên thiên phú của ông, thế thì còn minh xác vào cái khổ nào? Trừ phi ông chịu đổi tên, và thay đổi cả cách cư xử với loài người chúng tôi thì may ra!...

Nhưng ông Canh Tuất ơi! Ông không nói, tụi này cũng thừa hiểu đây là ông giận cá nên cắn thớt đó thôi. Ông giận là ông giận Tổng Cục Chiến Tranh Chính Trị và tụi Con Ong này đã đến nhờ Khánh Ly tổ chức một Đêm Văn Nghệ Cây Mùa Xuân Chiến Sĩ rồi không cho ông «ăn cơm» ba chục phần trăm số thu chú gì? Xin lỗi ông, chúng tôi

vất vả tổ chức Cây Mùa Xuân mà lại để cho ông ngoe nguậy nhào vô đớp ba chục phần trăm thì còn cái khi khờ gì cho lính? Nếu có ức thì ông cứ việc ăn thua đủ với Tổng Cục Chính Trị và bọn Con Ong này đi, còn Khánh Ly và các nghệ sĩ Queen Bee làm việc nghĩa cũng đã chịu hy sinh thiệt thòi rồi, tại sao ông còn trút hần học lên đầu họ và đập bẻ nôi cơm của họ?

Thiết tưởng ông nên «tân hợi» đi là vừa, chứ ông càng chơi chương không phải lối như vậy, chỉ tổ khiến thiên hạ càng gọi ông là... Canh Tuất!

Xê ra cho phi cơ E Giao Chi chạy

Quy Nhơn.— Công Ty Hàng Không Giao Chi xưa nay vẫn nổi tiếng là một Hãng máy bay gầy được nhiều thành tích tai nạn lý kỳ nhất thế giới. Vừa đây, tại Phi trường Quy Nhơn, ông phi công của Hãng nói trên đã màn một màn trình diễn khá hấp dẫn: Ông ta đã cho hai bánh xe phi cơ quẹt vào một chiếc xe cam nhông đang chạy trên khúc đường phía ngoài phi đạo.

Chuyện xảy ra là lỗi hoàn toàn ở anh tài xế lái xe cam nhông, bởi vì nghe đầu anh tài xế này, trong khi lái chiếc xe của mình, đã cả gan tưởng rằng chỉ có những loại xe nào chạy dưới đường mới có bánh mà thôi. Nhưng anh tài xế kia đã quên mất rằng, đối với những ông phi ầu của E Giao Chi thì... thăng thiên hay độn thổ, kiểu nào các ông cũng màn được. Như vậy có có nghĩa là: Hãy xê ra cho phi cơ E Giao Chi chạy! Trên trời, dưới đất, dưới nước, hề thấy phi cơ E Giao Chi thấp thoáng, xin bà con hãy lo tránh cho gặp nếu không muốn mất mạng!

Sừng mọc trên đầu, ngứa ngáy làm sao!

Hàm Tân.— Anh Thảo có chị vợ tên là Trần Thị Liễu, tánh ưa lang bang... chỉ vợ, nên trong lúc vắng nhà đã đem cô vợ quý này gởi gắm cho ông hàng xóm là Trung Sĩ Lớn coi chừng giùm. Mặc dầu vậy, chị Liễu vẫn cứ khư khư giữ vững lập Trường «Thợ Cây», đã lên đem một cái sừng to tổ bố ra cạy lên đầu chồng để trang điểm cho đức lang quân thêm phần đẹp trai duyên dáng. Nhưng sừng mọc trên đầu ngứa quá, rồi chẳng biết bị vợ ton hót làm sao, lúc trở về, anh Thảo đem khâu tiêu liên «Em Ba» của NDTV roor chuyện ra rìa cha con trung sĩ Lớn chết tốt. Anh Thảo bị bắt và một mực kêu oan rằng: Đó là tại vì cái sừng mọc trên đầu nó làm cho ngón tay bóp cò của tôi ngứa ngáy.

Thiết tưởng quan Tòa cũng nên khoan hồng

cho anh Thảo vì xét cho kỹ ra, chẳng qua chỉ vì anh ta quá «phân», và muốn chứng tỏ cho mọi người thấy rằng... cò của anh không phải đồ bỏ.

Thần Hỏa ăn hối lộ

Sài môn.— Các ông lính nón đồng hiện đang bị trưng bưng hoa lá là đòi ăn hối lộ rồi mới chịu... chữa lửa, mặc dầu cứu hỏa như cứu cấp. Xuyên qua vụ Thần Hỏa viếng thăm Cầu Muối vừa rồi, dư luận cho rằng các ông lính cứu hỏa không hóa tốc tí nào cả. Các ông cứ lừ đừ như ông từ vào đền, chờ xem có ai «tính toán» cái đã rồi mới chịu chia vôi rờng ra đội ơn mưa móc cho những người đang không thích tiếp ông khách quý là Thần Lửa. Trong khi đó thì ở những vụ đàn áp biểu tình, các ông nhanh như chớp, đàn áp lẹ lăm! Những người đã từng được Thần Hỏa viếng nhà nói rằng, tình trạng này xảy ra từ lâu lắm rồi, nhưng mãi đến nay mới có người lên tiếng.

Kể ra thì cũng hơi oan cho nhữ ng ông chiến sĩ vôi rờng này! Nếu người ta biết rõ bề trong, chắc chắn không còn ai nữ kết tội các ông làm gì. Nếu các ông có đòi hối lộ đi chẳng nữa, chẳng qua cũng vì quyền lợi của đám dân nhà lá.

Vì lính Cứu Hỏa là những người chuyên môn thờ ông Thần Hỏa. Họ vẫn ngày đêm khấn vái ông Thần Hỏa đừng có bao giờ thăm viếng mọi nhà, và muốn như vậy tất nhiên họ phải có... hương hoa lễ lạt cho ông Thần Hỏa chứ. L những anh lính quên ba cọc ba đồng, họ lấy đâu ra tiền mà mua đồ cúng lễ? Do đó, họ phải nhờ tới sự đóng góp của dân chúng

Sắp tổ chức chiến dịch «Loan Mát Nhung»

Sẽ Gòn.— Trong khi đi tuần tiêu trên đường Nguyễn Thông nổi dài cảnh sát đã có dịp xét hành lý của một của người anh em nước bạn Củ Sấm và đã bắt gặp tới 700 cặp lông nheo giả mang nhân kiệt Đại Hàn.

Vì không có giấy tờ hợp pháp nên ông bạn Củ Sấm này đã được mời về bốp. Nghe đầu ông ta đã thần nhiên trả lời trước ông có Anamta như sau:

— Thưa ông cò, tôi nhận thấy ở quý quốc cái gì cũng thường hay được... nổi dài ra (một bằng có là khi bị bắt, tôi đang đi trên đường Nguyễn Thông nổi dài) cho nên tôi mới nảy ra sáng kiến là biến những người anh em xừ Mít của tôi thành Loan Mát Nhung hết cho đẹp người đẹp má. Với thiện chí ấy, tôi rất mong ông cò trình lên thượng cấp thưởng cho tôi một cái «Nổi Dài Bội Tinh».

Bộ "vô rừng" không thể vô trách nhiệm về vụ Đại Học Minh Đức

NOC ĐỘC

G A I S I

Heo là một con vật hiền lành, suốt ngày ăn no rồi chỉ lo làm chuyện con heo. Ấy thế mà Vua heo vừa lên ngôi, mấy vụ nổ lớn đã bắt đầu. Vụ nổ đầu tiên là trái bom thối sắc lệnh 006, ngày 21-1-71 của Thủ Tướng xiết cổ báo chí.

Vụ nổ thứ nhì là trái bom Đại Học Minh Đức.

Tuần trước, Con Ong đã phân tích kỹ về vụ sắc lệnh 006, tuần này, xin nói về vụ Minh Đức.

Diễn tiến nội vụ như sau:

Cha đẻ

Năm 1957, Hội Đồng Giám Mục Việt Nam đề ra viện Đại Học tư đầu tiên ở VN đó là Đại Học Đà Lạt.

Mười ba năm sau, 1970, các đồng tu Việt Nam, gọi tắt là "Liên Dòng" họp nhau lại lập một hội gọi là Minh Trí, đề ra Viện Đại Học tư thứ nhì của Công Giáo, là Đại Học Minh Đức, Linh Mục Bửu Dưỡng được cử làm viện trưởng. Bước đầu, không gặp khó khăn gì cả, lễ khai trường có sự hiện diện của Tổng Thống, được Người móc hầu bao tặng 10 triệu.

Sóng gió

Hài nhi Minh Đức vừa oẹ oẹ chào đời, đã gặp ngay sóng to gió lớn, nói theo LM Bửu Dưỡng, thì bị oanh tạc từ tứ phía.

Nguyên nhân gây sóng gió, là cái phân khoa y học. Hiện nước ta có tất cả 6 Đại Học, 3 công, 3 tư. Nhưng chỉ có hai Đại Học Công Giáo, là Huế có phân khoa y học. Số y sĩ được đào tạo hằng năm quá ít, đa số y sĩ lại đang phục vụ trong quân đội, và ở nông thôn, từ xưa tới nay đành phó mặc mạng sống cho mấy ông thầy lá, đạo đâm, đạo chém v.v... Vì thế, mở thêm phân khoa y học trong lúc này là điều cần thiết. Minh Đức đã cố gắng làm công việc này.

Vì là một viện Đại học Công Giáo, nên LM Bửu Dưỡng đã nhờ nhóm Bác sĩ Công Giáo soạn thảo giúp một chương trình cho phân khoa y học. Nhưng trong khi đó, không hiểu ngọn gió nào đã đưa Bác sĩ Bùi Duy Tâm tới Cha Bửu Dưỡng. BS Tâm là khoa trưởng Y khoa Huế, ông này có một cái cách độc

đáo, là bắt các BS tốt nghiệp không mặc áo phục thể trước ông tở Tây v là "Y phở Cát" mà bắt các Bác sĩ Tân khoa khăn đóng áo dài thể trước ông tở y học VN là Lãn Ông. BS Tâm là một người thích trở về nguồn, khoái đóng y, nên đã đề nghị một chương trình và tổ chức phân khoa "Đông Tây y học".

Chương trình của nhóm Bác Sĩ Công Giáo không được xài tới, nên nhóm này rút lui. Bác Sĩ Bùi Duy Tâm biến thành người "vợ lớn" của LM Bửu Dưỡng, trở thành cột trụ (tuy không chính thức ra mặt) của phân khoa Đông Tây y học Minh Đức. Sóng gió bắt đầu từ đây.

Chiến tranh Tu Bíp

Phân khoa Đông Tây y học của Minh Đức vừa mới thông cáo nhận sinh viên, Quốc Gia Y Sĩ Đoàn đã tấn công dữ dội.

Tháng 11-70, Quốc Gia Y Sĩ Đoàn thuê báo đăng một thông cáo đầu tiên đánh Minh Đức, cho rằng Minh Đức không đủ khả năng mở phân khoa y học.

Tháng 12-70, Quốc Gia Y Sĩ Đoàn lại tung ra một thông cáo thứ nhì, không công nhận văn bằng y khoa Bác sĩ do Minh Đức cấp phát, và không cho các "Bác Sĩ Minh Đức" hành nghề.

Tháng 1-71, lại tung một thông cáo quyết liệt hơn, ngoài QGYSD còn có cả hội cô đỡ, hội buôn thuốc (dược sỹ), và hội nhũ rường (nha sỹ) ký tên, kịch liệt phản đối phân khoa y học Minh Đức, mặc dầu Minh Đức đã phải tự ý rút lại ý định ban đầu, chỉ lập phân khoa y học, dạy theo Tây y, chứ không gọi là phân khoa Đông Tây y học nữa.

Đến ngày 2-2-1971. Bộ vô rừng của hai ông tu bíp Viên, Đan đã ra một thông cáo tiếp tay với QGYSD đánh gục Minh Đức.

Theo thông cáo này, Bộ Giáo Dục đồng ý với QGYSD rằng Minh Đức chưa đủ khả năng và phương tiện mở phân khoa y học, đồng thời nói rằng, nếu Minh Đức cứ mở phân khoa y học thì phải gánh lấy hoàn toàn trách nhiệm.

Mổ bụng

Trước thông cáo quái gở kể trên của Bộ Vô Rừng

LM Bửu Dưỡng đã họp báo công bố quyết định đóng cửa toàn thể các phân khoa thuộc ĐH Minh Đức, với lý do rằng mặc dầu thông cáo của Bộ Vô Rừng chỉ liên quan đến phân khoa y học, nhưng biết đâu, một mai nếu có các đoàn thể khác phản đối các phân khoa khác của MD, rồi Bộ Vô Rừng cũng ra thông cáo về hòa với phe phản đối, thì sao, vì thế, đóng cửa trước đi cho chắc ăn. Đòn của MD không phải là không ác liệt. Vì đóng cửa một viện Đại Học là một vấn đề quan trọng, chứ đâu phải chơi. Vì thế Bộ vô Rừng bị đẩy vào thế kẹt.

Vô trách nhiệm

Phải nói ngay, thông cáo ngày 2-2-1971 của Bộ Vô

Rừng đã chứng tỏ một tinh thần vô trách nhiệm cao độ. Bộ khác vô trách nhiệm khả dĩ còn tạm được Bộ vô Rừng mà vô trách nhiệm, thật đáng buồn.

Vô trách nhiệm ở đâu ?

Lý do chính mà Quốc Gia Y Sĩ Đoàn chống Minh Đức, vì cho rằng Viện này không đủ khả năng và phương tiện để mở phân khoa Y học.

Minh Đức bảo rằng mình có đủ ban giảng huấn tài ba, và có đủ phương tiện như phòng thí nghiệm, cơ sở thực tập v.v...

Giáo ban, cũng như các cơ sở thực tập là những gì có thể nhìn thấy, có thể thâm định được giá trị. Ấy thế mà một đảng báo có đủ, một đảng báo không. Rồi Bộ vô Rừng ra một thông cáo vô trách nhiệm là đổ hết trách nhiệm cho MD.

Bộ Vô Rừng phải có trách nhiệm. Phải biết rõ MD có đủ khả năng và phương tiện để mở phân khoa y học không, chứ không thể đổ hết trách nhiệm cho MD.

Lý do thâm kín
Trên nguyên tắc, QGYSD cũng như Bộ vô Rừng đã đánh phân khoa y học của Minh Đức, vì quyền lợi và sức khỏe của dân chúng. Nhưng sự thực đáng buồn hơn nhiều.

Chủ Tịch QGYSD, trong một văn thư gửi cho sở thuế nói rằng mấy năm gần đây, giới y sĩ làm ăn rất khó khăn, kiếm không bằng tài xế, nhất là mỗi năm lại thêm một số y sĩ trẻ ra trường hành nghề.

LM Bửu Dưỡng cũng tiết lộ ông Tu Bíp Chủ Bộ Vô Rừng cũng can rằng: cha đứng mở phân khoa y học, bác sĩ bây giờ thừa rồi.

Thì ra vụ tranh chấp về phân khoa y học MD, lý do chính là vì "cạnh tranh nghề nghiệp," đáng buồn quá.

Có lẽ vì y sĩ đã quá thừa nên được xài vào cả công việc Giáo Dục, vì thế mới biến bộ GD thành Bộ Vô Rừng.

gãi háng

Ngồi rù gãi háng giải lãn tẩn
Trần Văn Hương

Một đờ lời mí các vị trong Đảng Dùi Cui.

Con Ong không bao giờ dám gây hấn mí các quý vị, bởi một lẽ rất đơn giản rằng thì là nếu chỉ cần văng bóng các quý vị trong một ngày thôi, thì cái xã hội này sẽ đi hoang sớm. Tất nhiên đây chỉ là một sự thỉnh cầu, một sự đạo đạt những nguyện vọng của quảng đại quần chúng lương thiện đang sống trong sự nom nớp hãi sợ.

Vâng, từ mấy ngày đầu năm tới nay, nền cướp giạt đang có mọi phát triển, không những ở trong đô thành có nhiều chuột chết và rác rưởi này, mà ngay cả các tỉnh lân cận nữa.

Bọn cướp giạt lông hành quá cỡ thợ mợc, và những cuộc cướp bóc, uynh người đoạt của cứ nhè lúc thanh thiên bạch nhật mà trình diễn một cách công khai.

Khoảng 9 giờ sáng ngày 8-2, hai vợ chồng một thương gia ở đường Trần Quý Cáp, lái tu bin tới thăm một bà bạn ở đường Nguyễn Trãi, ngay trước trường Bác Ái. Lúc họ đi trở ra vừa lom khom định chui vô xe thì chợt thấy có hai tên la mặt tiến lại đi súng vô cạnh sườn và mời lên xe díp. Chúng ri tai biểu họ rằng: "Chúng tôi là nhân viên công lực, được lệnh bắt ông bà về tội buôn lậu."

Hai vợ chồng vị thương gia sợ xanh

Vai từ riu riu bước lên xe díp.

Ngồi chưa nóng đít thì bọn chúng mở ngay một cuộc tước đoạt. Chúng lột hết cả rá hột xoàn của cả hai vợ chồng nhà này. Bà vợ còn cái vòng ngọc đeo ở tay chúng cũng định lột nốt, nhưng vì chặt quá, chúng kéo sước cả tay người đàn bà mà chiếc vòng cũng không chịu tuột ra.

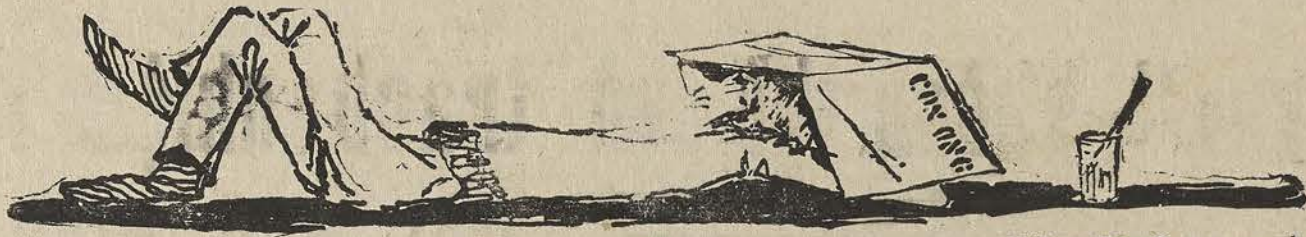
Tới lúc đó thì hai vợ chồng mới tỉnh ngộ ra rằng, bọn khốn nạn kia cóc phải là nhân viên công lực mà chính là kẻ cướp trá hình. Sau khi bóc lột xong, chúng đẩy hai vợ chồng nhà nọ xuống và phóng xe đi mất dạng, Hạng phở cứ chỗ mất ra coi, chả có một ai dám hành động gì cả.

Ngoài ra, lại còn có những sự xét sổ gia đình cũng do những tên cướp giạt dạng nhân viên công lực tổ chức. Chúng cũng xét xiếc ba bốn nhà một lúc, cảm như một sự xét sổ gia đình thật sự. Nhưng chúng đã nhè một gia đình giàu có để giờ trở ăn cướp rồi sau đó lên xe phóng đi mất.

Những sự việc đau đớn nào nẽ ấy, bi giờ biết kêu ai?

Chỉ còn nước đi có bót.

Nhưng đi có bót thì biết đến bao giờ mới tìm ra được thủ phạm. Và khi tìm được ra thủ phạm rồi thì liệu bao nhiêu tiền bạc mất mát có thu hồi lại được chăng? Hờ Đức Phật và Đức Chúa Giê Su?

cā kē dē ngōng

Giáo dục và khoa bảng

Khi thấy Hội Đồng Quốc Gia Y sĩ toàn dùng đủ mọi đòn ma giáo để tấn công trường Đại Học Minh Đức, khi trường này có dự định mở một Phân Khoa Đông Tây Y Học, tôi bèn cảm thấy một sự hãnh diện. Nghề của tôi là nghề làm báo, viết văn nhảm nhí. Chúng tôi cũng có một Nghiệp Đoàn. Nhưng dù cho ai muốn hành nghề, chúng tôi vẫn sẵn sàng « xin mời », và rất vui lòng dẫn dắt trong những buổi đầu bỡ ngỡ. Không bao giờ vì sợ kẻ khác dành nghề mà chơi đòn bần. Như vậy, thử ngẫm mà xem, nhà báo chúng tôi còn « quân tử », hơn mấy ông thầy thuốc nhiều lắm.

Tôi chưa biết mặt Linh Mục Bửu Dưỡng, Viện trưởng Viện Đại Học Minh Đức, cũng chẳng biết Đại Học Minh Đức tọa lạc ở đâu. Như thế việc tôi bênh vực cho Minh Đức, là chỉ muốn làm sáng cho cái Đức. Tôi ghét kẻ tiểu nhân. Vẫn biết rằng chuyện cơm áo là cần, nhưng xét ra chỉ nên... phần nào thôi. Nhất là kẻ tiểu nhân, mở miệng ra là nói lời quân tử, cái thứ « nguy quân tử » ấy, chỉ đáng để cho ta văng tục, kẻ nguy quân tử thường chỉ thích dùng những nghi lễ rườm rà, ưa bắt bẻ thiên hạ. Ta đối lại bằng một sự thẳng ruột ngựa, thêm một tí thô tục, lỗ mãng, chắc kẻ nguy quân tử kia sẽ phải sợ, không dám nghĩ điều xằng bậy. Vì vậy, tôi dùng đất của tôi, nơi đất nhảm nhí này, để đáp lễ với đám nguy quân tử, vốn mang danh là trí thức khoa bảng.

Bắt đầu muốn vào nhà, thì phải có lễ nhập môn. Muốn nói về trí thức khoa bảng, tưởng phải nói lên chính sách giáo dục ở đây. Dân Giao Chi, vốn là một chủng tộc rất dễ đồng hóa, bởi thế, ta không nên lấy làm lạ, khi Tây còn ở đây, có nh ững ông mít giống hệt như Tây và khi Mỹ sang đây, lại có những ông giống hệt như Mỹ. Rất may, những người giống Tây, giống Mỹ đều là những nhà trí thức khoa bảng, những thứ bác học, còn bình dân chúng ta thì vẫn giữ vẹn bốn ngàn năm văn hiến.

Thứ bàn về chính sách giáo dục. Nhìn qua thì tưởng rằng đó là một nền giáo dục cánh mạng, không giống Tây, mà cũng không giống Mỹ, nhưng nhìn kỹ, thì lại thấy cả mười hai con giáp, không giống con nào. Mà khi một thứ có một nửa nọ, một nửa kia, thì chỉ là một thứ quái thai. Những kẻ đáng bị nhất trong thiên hạ, đã được sẵn đặt tên là lũ đầu trâu nhưng mặt ngựa.

Thì cứ coi như nền giáo dục Giao Chi của chúng ta được đúc khuôn từ nước Cờ Hoa. Có thể như thế được lắm, nhất là từ ngày có một sự cải tổ danh xưng, học trò được đi một lều từ lớp một tới lớp mười hai. Theo thứ tự ngược lại với các ông Tây. Chồng Tây như thế là tốt lắm. Nhưng như trên đã nói, cái gì cũng chỉ có một nửa.

Ở xứ Cờ Hoa, nền giáo dục trung học được coi như một sự giáo dục cưỡng bách, không phải trả học phí, hay có phải trả học phí, thì học phí cũng rất nhẹ. Còn ở Đại Học thì học phí rất nặng. Như vậy, là để cho khối lạm phát bằng cấp, và giữ được giá trị của cấp bằng Đại Học. Người dân xứ đó, ai cũng có thể học hết bậc Trung Học, và rồi kiếm nghề làm ăn, nuôi sống.

Nước Giao Chi này làm ngược lại với đàn anh Cờ Hoa vĩ đại. Chồng Mỹ cũng

tốt lắm và đáng khen. Ở bậc Trung Học các chú bé phải theo học ở các trường Tư thực, vì trường công ít quá, đóng tiền học phí muốn là lười. Còn khi hết bậc Trung Học, lên Đại Học thì lại gần như được miễn học phí, cả năm mới đóng một số tiền nhỏ không đáng kể. Sự khác lạ ấy đã đưa tới sự lạm phát sinh viên, và có nhiều người đốt nát. Nhìn vào chính sách giáo dục của Giao Chi kẻ thức giả chỉ còn đành phê một câu « không khá được lắm ».

Nhưng mà thôi, chuyện giáo dục thuộc về quyền Nhà Nước, của những người ngồi trên ngôi chí tôn cao vòi vọi. Còn như chúng ta đây những kẻ sống trong cái xã hội lúc nhúc thường tục, đành phải nghĩ làm sao để mà sống. Đám học trò, tốt nghiệp từ các trường Trung Học, mỗi ngày một đông. Phải nhận rằng, thanh niên Giao Chi, đều là những người mang trong mình một bầu chí khí phùng phùng. Ai cũng muốn bước chân vào Đại Học, để coi cái Đại Học nó như thế nào. Mà Đại Học ở đây thì Nhà Nước cứ dần dần thu nhỏ lại. Trường Văn Khoa biến thành Phủ Văn Hóa, có nhà Văn Hóa Lão Mai ngồi đó, gõ vào kêu công cốc. Trường Luật Khoa biến thành nơi tranh đấu tuyệt thực. Các trường khác, biến thành tam bia cho đảng Dùi Cui thực tập, bắn lựu đạn cay và phi tiễn. Tại sao vậy?... Cũng chỉ vì Nhà Nước giữ độc quyền bán văn chương, khoa học, nên không có sự cạnh tranh. Có đóng cửa không dạy, thì « cơm không ăn, gạo còn đó », có mất đi đâu. Chương trình một năm, ta kéo dài hai năm, cũng chẳng hại gì. Hơn nữa, tiền học phí nhẹ quá, nên không xảy ra sự « của đau, con sót ».

Những ai có qua một phân khoa Đại Học trong những giờ giảng dạy, mới thương tới số phận thanh niên Giao Chi. Tất cả đều rất hiếu học. Phòng giảng thì chật hẹp mà người thì đông, nên phải ngồi la liệt cả ra ngoài đầu hè. Trông cứ như những gã Trần Minh khí chuối, gã... gì gì đó, chần heo, đứng nghe lóm thầy đồ giảng bài, nhưng rồi sau đó được một phát Trạng Nguyên.

Tôi rất đồng ý với những ai có ý định mở Đại Học Tư Thực, vì chỉ có như vậy mới giải quyết được nạn ứ đọng sinh viên. Tôi cho rằng, tất cả mọi sự lồi cuồn vào những phong trào tranh đấu, những ủy ban đòi quyền sống lem nhem, đang xảy ra ở đây, đều do ở sự ứ đọng sinh viên. Tới lớp học, không chỗ ngồi nghe giảng, nên phải đi du hí. Đi chơi, gặp được những người mà tài xách động lẫn át cả Trương Nghi, Tô Tần, nhất là có nhiều thì giờ quá, nếu phải như tôi, chắc tôi cũng theo Phún Ngô Bá Thành từ khuya rồi... Không thể nào trách được tuổi trẻ vốn là một tuổi sung sức. Nội lực ào ạt, chỉ muốn phát tiết ra ngoài. Đề ở trong người sẽ có hại, rất có thể đi ngược chiều, bị « tàu hỏa nhập ma » rồi thành những kẻ phạm pháp, đi « bẻ hội đồng » thiên hạ. Sự nguy hiểm ấy đã xảy ra rồi, và các báo hàng ngày đã đăng vung vít.

Bởi vậy, khi trường Đại Học Tư Thực Minh Đức được thành lập, tôi đã hoàn toàn ủng hộ... tinh thần, dù chưa được cái hân hạnh bước tới sân trường. Đại Vương nước Giao Chi chắc cũng đã đồng ý với tôi nên đã tới chủ tọa ngày lễ khai trường, và còn tặng thêm mười triệu bạc. Ôi, Đại Vương của chúng ta, lòng rộng như biển cả, đâu

có hẹp hòi như là thầy thuốc, vẫn tự hào là trí thức khoa bảng kia đâu.

Tôi muốn tập được công phu « sư tử hồng » để quất vào mặt lũ trí thức khoa bảng ấy, như Trương Phi thời Tam Quốc, đã quất một tiếng ở cầu Trường Bản, để cho những tên nguy quân tử như Tào Tháo, hãnh diện rằng mình đã thi đỗ Hiếu-Liêm, phải chạy phun khói ra đằng sau. Lũ trí thức khoa bảng ấy, đã thờ ra toàn mũi nguy quân tử. « Vì nghĩ tới sức khỏe của dân chúng? ». Lũ đó mà nghĩ tới sức khỏe của tôi, của anh, của đồng bào chúng ta hay sao? Có một ngày, chỉ mới nghe tin đồn, những người thầy thuốc ngoại quốc, xin được sang hành nghề, săn sóc sức khỏe cho đồng bào, lũ đó đã be be lên, xi ra những lời phản đối rất khó ngửi. Rồi khi các thầy chích đạo, muốn được săn sóc sức khỏe cho những kẻ bình dân ít tiền, chúng cũng không tha, đuổi tới cùng, diệt cho tuyệt. Trong khi đó, thợ nhỏ rang, cở đồ nông thôn, vẫn có quyền hành nghề, mấy anh trừ được quyền mở nhà bán thuốc, chúng không đụng tới, vì đó là ngoài nghề nghiệp của chúng... i lũ ích kỷ như thế, mà bảo rằng chúng thương sót đồng bào, nghĩ tới sức khỏe đồng bào, thì kẻ viết văn nhảm nhí như tôi đây, muốn ngửa mặt lên trời mà cười cho tới chết.

Hãy thử nghĩ mà coi, là thầy thuốc ở đây, đã có kẻ nào tận tâm, sống chết với nghề... Đồng nghiệp của chúng, như ông thầy Nguyễn Hữu, chỉ vì tận tâm với nghề, muốn đào tạo ra những môn sinh làm rạng danh nghề thuốc, đã bị chúng nó dùng đòn ma giáo, đuổi đi tới miền Tây Vực. Những người có thiện chí với nghề thuốc, đã bị chúng nó làm cho chán nản, dùng cái hội đồng để chọi hội đồng, gạt ra ngoài, để chúng dễ bề thao túng. Âm mưu ấy, cả nước này còn lạ gì. Thầy thuốc gì mà chỉ thích làm chính trị?... Thầy thuốc gì mà chỉ thích phá thai, thích phục vụ cho tiền? Đáng giá một thầy thuốc có giá trị hay không, là ở số tiền thăm bệnh, như vậy, thử hỏi làm thầy thuốc như thế có danh giá gì?... Chẳng qua là vì đất nước Giao Chi đến hồi mệt mỏi, nên mới nảy sinh ra nhiều giống yêu quái như thế. Thật là « tạo hóa đã an bài », nên Giáo Chủ của chúng đã được đặt tên là « tiếc cho cái Đức ».

Được tin Đại Học Minh Đức tự ý đóng cửa, lòng tôi bừng bừng phẫn nộ. Vì nghĩ tới cả hàng ngàn sinh viên của trường đó, bây giờ lại có rất nhiều thì giờ để lêu bêu, không có gì lấp cho đầy khoảng thời gian trống rỗng. Như vậy, thử đồ chúng ta lại sắp ngập khói lựu đạn cay rồi.

Như trên đã nói, đối với lũ nguy quân tử thì phải tỏ ra thô tục, lỗ mãng. Bởi vậy như ta đây, đường đường là một hán tử mười phần nhỏ nhả, nhưng khi chửi tục sẽ không kém hàng tôm, hàng cá. Nhưng hãy để dành tới kỳ sau...

Bố má

Cậu Sáu Long An gặp xui

Nếu ông ngoại bị ve nhờ gặp điếm hên được dịp lên râu trong lãnh vực ngoại giao, thì ngược lại cậu Sáu Long An Lê Tài Hòa mí li cái bang Nguyễn văn Tiết mới đầu năm mà chưa chi đã gặp xui tận mạng. Càng nehi càng thấy tội nghiệp cho hai đấng cái bang «khả kính» quá chừng này. Chung qui cũng chỉ tại cái năm con heo khôn lìn gây nên cả. Vì là năm heo nên nhà hát Tây mới phải sửa soạn công việc bầu cử ứng cử lại cả đám. Và dù còn tới sáu kỳ lãnh lương nữa cuộc bầu cử mới xảy ra, nhưng vốn ưa lo xa nên cậu Sáu đã tính toán tới nó từ lâu. Nay nhân dịp đầu xuân mắt mẽ, zàng xuân non nà, cậu Sáu liền bàn mí li bạn cùng đơn vị tức cái bang Tiết để mở cuộc ôn thốt với đồng bào cử tri thân mến, đặng xí chút cảm tình trước. Rồi cuộc ôn thốt được sửa soạn vô cùng châu đáo với cờ xí rợp trời, với đảng viên dúi cui cả chim lẫn nòi đông thật đông phụ trách vấn đề an ninh trật tự, với những phương tiện thông tin nhà nước cho mượn để cổ động rầm rộ khắp hang cùng ngõ hẻm từ một hai ngày trước.v.v... Thật rõ ra là một cuộc tiếp xúc coi mở và thân mật của những vị đại diện gần dân, yêu dân, và tràn trề trách nhiệm đối với dân vậy.

Ấy thế mà chả hiểu sao, trong một rạp hát rộng có thể chứa tới ngót ngàn người vô coi chơi mà tới phút chót người ta chỉ đếm được đúng 10 người nghe «thề theo lời kêu gọi» tới góp mặt lắng nghe những lời tâm sự bằng vàng của cậu Sáu Long An cũng như của cái bang Nguyễn văn Tiết. Chưa hết tội, có đũa xấu mồm còn xưng bịa ra rằng mười đũa dân đen có tinh thần phục vụ nặng với hai vị đại diện khả kính trên thật ra chẳng phải ai xa lạ mà chính là «người nhà» của cậu Sáu và cái bang Tiết cả đấy thôi. Còn dân chúng người ngoài đã bảo nhau tây bay rồi, vì họ cho rằng suốt ba năm qua đảng cái bang nói chung và nhĩ vị cái bang bản tính nói riêng, đã cho dân ăn bánh vẽ hơi nhiều, bi giờ tin tưởng hồng vô nữa...

Nghe nói, vì «cử tri» tới dự thính hơi ít như vừa kể, nên bắt đầu đi cậu Sáu Long An đã phải thò thề đôi lời cáo lỗi để tạm đình hoãn cuộc ôn thốt đến một ngày khác, thuận tiện hơn. Đồng thời, để tưởng thưởng làm gương cho 10 cử tri trung thành tuyệt mức với mình bữa đó, cậu Sáu đã đánh tu bin mời tất cả tới nhà hàng sang trọng bậc nhất Long An để nhậu nhẹt một bữa giải sầu hết sức linh đình.

Tinh thần bảo thủ đó quá!

Một chuyện gay cấn khác sắp sửa diễn ra cũng liên quan trầm trọng tới bộ đánh võ rưng: Mấy ngày vừa qua, theo nguồn tin có khá nhiều báo kể cho biết, bộ đánh võ rưng đang làm le rùa soạn làm cái lễ đóng cửa một trường trung tiểu học tư thục của người Anam nhưng dạy theo chương trình Anh cát li. Vẫn theo nguồn tin có báo kể hơi nặng trên, khi ký giấy ô kê cho viên chủ trường nọ quan đầu bộ võ rưng đặc cần thận ra điều kiện chỉ được phép thu nhận học sinh ngoại kiều chứ không được chứa chấp học sinh người bản xứ. Ngại muốn bảo vệ danh dự và phương diện quốc gia đấy mà! Nhưng nay, với tin tức của tinh báo gián điệp cung cấp, quan mới khám phá ra rằng có rất nhiều học sinh lộ canh đang theo học trường này. Mà những học sinh đó lại là đồng đội quý tộc không mới chết chứ! Hóa nên, mặc dù trong người giận run lên, quan muốn phéc mê bu tích «nó» hết sức, nhưng hò mở miệng khai khẩu toan ban hành mệnh lệnh thì quan lại nhớ tới câu ranh ngôn «dứt mây động rưng» xưa nay vốn đúng lắm cơ, chả sai bao giờ cả. Do đó quan lại đành ngậm miệng chân chờ vậy. Và để gỡ gạc lấy chút đỉnh danh dự cùng phương diện cuộc ra cuộc vô như nói trên, quan lại sai thuộc hạ đánh trống gõ phêng la đặng rêu rao lên cho tên chủ trường kia biết rõ mà tăng lương, đưng có ý y qua mặt quan tâm bậy mà thất nghiệp đối nhân rằng lúc nào không biết đa!

Riêng bọn Con Ong lại lấy làm một sự một cười trước thái độ bảo thủ của bộ võ rưng không chịu được. Vì dù là những đũa học thức lem nhem nhưng kinh qua sự việc bọn Con Ong cũng nhận thấy ngay vụ này giải quyết rất dễ chẳng cần giữ thái độ dè dặt cần chờ quá thể. Nếu cảm thấy mình đủ sức ngon lành chịu chơi thì a lễ háp, màn lễ đóng cửa nó liền một khi rồi muốn ra sao thì ra, chấp tuốt. Bằng e ngại cái hậu thuẫn sau lưng của nó quá là mạnh lắm, mình không đủ tài ngang ngửa được... thì cứ ung dung phe lờ, mặc bố cho thời gian trôi qua rồi trước sau gì nó cũng tự «ngủm». Vì căn cứ theo lời đức dzua thì hai năm nữa có hòa bình

Ngoại quốc sẽ rút đi hết thì lấy đầu con nít ngoại kiều theo học nữa chứ? Riêng học sinh con nhà quý tộc cũng thế: học riết trường đó thế nào tiếng mẹ cũng dốt, đi thi thế nào tại lỗi cũng bị tẻ re cái chắc. Bố mẹ chúng thấy vậy tất nhiên phải nản, không cho con tiếp tục học đấy nữa. Lúc đó chủ trường chẳng sập tiệm thì chịu đựng gì nời? Thật ma.

Cần gì nghiên cứu đầu xa!

Thế là bà chị phốp pháp Viện Dưới đã phom phom cỡi máy bay màn một phùa vòng quanh thế giới trong vòng một tháng lửng. Theo chương trình dự liệu mà ông già gân Bầu cái Lương ký giấy cho phép, thì bà chị sẽ được đi thăm viếng tới 17 nước. Dĩ nhiên bằng tiền của nhà nước Anam đài cho là cái chắc. Hóa nên đám đảo kép đồng hội đồng thuyền với bà chị đã lấy làm một sự ghen tức ra rít, đã thi nhau nói xấu sau lưng bà chị cũng như chê trách ông bầu gân sao lại quá bất công đối với đám em út, mà đũa trọng đũa khinh loa lờ quá vậy...

Riêng bọn Con Ong thì lại nghĩ khác. Vốn xưa nay bao giờ cũng thích điều nhân nghĩa lẽ công bằng, nên C.O nhận thấy rằng việc ông bầu gân cho phép bà chị đặng chọ Bến Thành soọc tí lâu bền và lý thú như vậy là sáng suốt lắm. Cái sáng suốt thứ nhất là đầu sao bà chị cũng là người cùng «phe ta», luôn lấy câu «ân lương đức dzua thì phải trung thành cật lực với phủ đầu rưng» làm mục tiêu tranh đấu cho dân. Còn cái sáng suốt thứ hai ấy là đầu sao bà chị đầu quân vô gánh hát cũng mới đây thôi, chậm trễ nhất đám thành thử bị «thiệt thời» nhất đám. Cho bà chị đi chơi xa và lâu để gỡ gạc tí tinh sự thiệt thời ấy, tưởng cũng là một sự hạp tình hạp lý quá trời rồi. Đưng hoan hồ tinh thần vô tư kịch liệt của ông bầu gân lắm.

Thế nhưng, nghĩ kỹ hơn chút, C.O lại không khỏi lo thay cho bà chị nữ hoàng chọ Bến Thành ở lần đi chơi xa này. Ra nước ngoài, ra tới 17 nước ngoài để nghiên cứu vấn đề vô cùng nặng nhọc là lao động và xã hội của người ta, chắc chắn bà chị sẽ phải vất vả ghê lắm. Vì nền «lao động xã hội» của ngoại quốc trước giờ nó vốn nổi tiếng là nhiều kiểu cợ lắm cơ. Có tới 72 kiểu chứ có ít ỏi đâu. Thân gái dặm trường phải nghiên cứu một lúc tới 72 kiểu, mà kiểu nào cũng ác liệt, thì e rằng bà chị chịu gì nời? Một thấy mồ mắt. Bởi vậy C.O bèn có ý nghĩ làm cảm rằng phải chi bà chị đưng thêm đi đầu xa hết trơn, cứ ngày ngày mãn một tua khắp Sài Gòn Gia Định là cũng đủ nghiên cứu thừa mứa cái mục đích lý thú rồi. Hồng tin cứ hồi thứ đưng dúi cui ắt rõ ngay boong, cam đoan không sót một địa điếm nào hết. Thật đó!

Bảy ngày đêm tính...

(Tiếp theo trang 8)

Chỉ du kích, cán bộ nào nổi tiếng về những phát súng nổ tiếng một, những lưỡi mã tấu lóe sáng dưới ánh sao, những xác người có dính kèm bản án... những đồng chí thuộc loại đó có thể nói đã bị tiêu diệt ngược lại đến tên sau cùng. Đối với dân chúng, thế là ơn đền oán trả. Đời sống phải tiếp tục, và người còn sống phải quên đi để sống.

Trong tình trạng đó, người ta có thể nói Cộng Sản đã thật hết, mà Cộng Sản vẫn còn. Không những vì một lý thuyết cách mạng — đồng đảng kinh tế, bình đẳng chính trị — đã được gieo rắc thì hệ còn có người sống là còn tồn tại hoài hoài, mà còn vì những tổ chức bí mật của họ ở đô thành, ở các nơi được an ninh từ trước đến nay, những tổ chức đó còn tồn tại, và lần này sẽ đi ngược lại con đường chiến lược của Mao Trạch Đông: thay vì lấy nông thôn bao vây thành thị, Cộng sản lại dùng thành thị cuốn hút và lũng đoạn nông thôn. Theo đường lối chính thống của Karl Marx.

Và đây chính là nơi trái ngược giữa hai nhà lãnh đạo Thiệu Kỳ. Tổng thống Thiệu gan góc, kiên trì, nhưng chính vì các đức tính đó mà thiếu nhanh nhẹn. Sau khi nhận thức rất đúng đắn rằng ông đã thắng trận, Tổng thống Thiệu không nhìn kịp rằng trọng tâm sinh hoạt của cộng đồng dân tộc VN không còn ở các thôn xóm nữa. Điều kiện sinh hoạt quá chênh lệch, phương tiện giao thông quá dễ dàng, những món tiền kiếm được ban đầu quá quýt rừ,

khiến cho gần hết các phần tử linh hoạt — trừ các cán bộ, nhân viên mà chính phủ đặt ngồi tại chỗ — đã bỏ làng xóm về phố, về quận, về tỉnh, về đô thành.

Tâm lý quần chúng Việt Nam, bởi thế, đã trở thành một thứ tâm lý ly trần. Món quà cách mạng rất quý báu là «mẫu ruộng không mất tiền mua, trong nhiều trường hợp, không được đón nhận với những cảm tình chờ đợi. Trong một số trường hợp khác, món quà ấy còn đe dọa gây nên những hậu quả trầm trọng... Tổng thống đã được báo cáo như vậy từ lâu. Nhưng trong tâm trí ông, cái sự thật rõ rệt của mấy chục năm qua không thể bị bốc xới đi trong đám ngày, vài tháng: nông thôn dù sao vẫn quan trọng, nông thôn dù sao vẫn quan trọng...

Phó Tổng thống Kỳ chắc hẳn không nghĩ như vậy. Ông linh động, biến bác hơn ông Thiệu nhiều ngay khi lên cầm quyền ông cho dân chúng đốt pháo và ĐVH dám chắc rằng sau Tết Mậu Thân, nếu ông còn cầm quyền, ông vẫn chọ đốt pháo

Vì, sự thật, không phải nhờ nương tiếng pháo mà Cộng sản tổng công kích. Và lại việc đốt pháo không nên được đặt thành vấn đề luân lý — như tiết kiệm, kỷ luật, bảo vệ xóm nhà lá v.v... — mà nên được hiểu một cách giản dị rằng chính quyền có tự tin ở mình thì mới cho dân ồn ào vui thú.

oOo

Mới hôm qua đây có tờ báo loan tin Phó Tổng Thống Nguyễn Cao Kỳ sẽ chính thức công bố quyết định ra tranh cử tổng thống. Đưng Văn Hậu nhất định không tin. Bởi mặc dù ông hết sức thông minh, và mặc dù đa số thị dân có thiện cảm với ông nhiều hơn với Tổng thống Thiệu, Phó Tổng thống Kỳ hiện ở một vị trí mà, trong đó, ông biết rõ hơn ai hết rằng thiện cảm của những người dân thị trấn, tiểu tư sản, là một thứ thiện cảm luôn luôn đổi thay. Dân thành thị thích khen ngợi mà không thích ca tụng, thích a dua mà không thích suy tôn, nên không bao giờ có thể được coi là những cử tri tốt được.

BETA-SIPHON

BETA-SIPHON là một dược phẩm

● lợi tiêu ● lọc máu ● giải độc ● bổ gan

LABORATOIRES VANCO
134, VEN-DO - SAIGON

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

Coi chừng bị hiểu nhầm

Nữ Hoàng Nín Đé, chủ tịch Ủy Ban Lao Động Xã Hội, vừa xin cụ Chủ tịch Viện Tai Tiếng cho đi một phát 17 nước, để nghiên cứu về vấn đề xã hội trong vòng 30 ngày. Bọn C.O nhận thấy thời gian trên quá ngắn ngủi để mà nghiên cứu vấn đề xã hội, nhất là lại nghiên cứu tại 17 quốc gia. Nội việc thỏa mãn những nhu cầu sinh lý như ăn, ngủ, đi, để; cũng như thời gian đi lại từ nước này sang nước khác cũng hết bỏ nó thì giờ rồi, còn nghiên cứu cái quái gì được nữa.

Nếu thật tình Nữ Hoàng Nín Đé muốn nghiên cứu về vấn đề xã hội, bọn C.O đề nghị Nữ Hoàng nên xin kéo dài thời gian công du để dăm bảy tháng nữa; Chứ qua 17 nước mà đi có 30 ngày thì để bị thiên hạ hiểu nhầm là đi du hí, đi nghiên cứu hột toàn...

Tại dân hết

Trong vụ cháy Chợ Cầu Muối, dân chúng cũng như một số nghị viên đã kêu ca rất nhiều vì Sở Vòi Tiễn đã dớp tiền của những nạn nhân hỏa hoạn. Mới đây, khi lên tiếng về vụ này Quan Đô Trưởng đã cho rằng: Không hề có vụ lĩnh Sở Vòi Tiễn bắt chi tiền rồi mới chữa cháy. Chẳng qua chỉ tại dân chúng đưa tiền cho họ.

Kể ra Quan Đô Trưởng nhận xét rất đúng. Trong vụ hỏa hoạn nào cũng vậy, phần lớn những ông lĩnh Sở Vòi Tiễn đều có tính cần thận, nên dù thấy ngọn lửa có bốc phát tới đâu, các ông cũng đứng im, hút thuốc... nghiên cứu «gió» trước. Dân chúng vì thấy nhà cửa sắp bị ra tro, nên hốt hoảng mới dúi tiền vào tay ông lĩnh Sở Vòi Tiễn. Những ông này vốn nhiều lương tâm, sợ từ chối qua lại sẽ mất thì giờ, nên vội dúi tiền vào túi, để kịp thời chữa cháy. Bởi vậy mới có sự... hiểu lầm không đẹp.

Suy vụ này ra, bọn C.O thấy rằng những chuyên cướp bóc, hiệp dâm xảy ra, trăm sự cũng tại dân chúng hồ hênh, ngu dốt cả; chứ Quan Đô Trưởng bao giờ mà chẳng bảo vệ giúp đỡ dân một cách hữu hiệu.

Công nhân S.O.S.

Như C.O đã loan tin từ tuần trước, mọi tranh chấp giữa công nhân và BGD hãng sản xuất chai lọ Âu được Thanh Trúc, đã được giải quyết một cách êm đẹp. Nhưng không hiểu vì lý do nào, những công nhân thuộc hãng TT vẫn bị một số người hăm dọa không cho đi làm việc. Theo một số anh em công nhân lại tòa soạn C.O cho biết thì nhiều Công nhân đã bị nhóm người kia lại tận nhà hăm dọa sẽ *thịt*, nếu còn tiếp tục đi làm.

Bọn C.O mong ông Ban Dân Quân 8 lưu ý vụ này dùm. Đứng để bọn còn đem Luật Rừng ra làm áp lực với công nhân, mưu biến họ thành những con cờ thí, để trục lợi. Tội nghiệp lắm!

To chuyện

Vụ Thủ Tướng Khiêm ký sắc lệnh 006/SLIT T có tính cách xô giầy thưng vào mũi làng báo Anamta đã trở thành to chuyện. Tại Viện Trên nhiều nghị sĩ đã lên án gắt gao, cũng như đòi hủy bỏ sắc lệnh rừng xanh kia, Riêng làng báo Anamta đã ủy thác 4 hội đoàn báo chí thành lập một ủy ban bảo vệ quyền tự do báo chí. Kể đến là kêu gọi tất cả đồng bào, nghiệp đoàn, đảng phái chính trị, hỗ trợ cho cuộc tranh đấu của làng báo.

Bọn C.O cầu Trời, khẩn Phật, khẩn Chúa, khẩn đảng Mồ Ha Mết ban phép lành cho Nhà Nước nghĩ lại để cuộc gió tanh mưa máu khỏi xảy ra. Cùng đứng chung một hàng ngũ mà mi nhau, mà chọi nhau thì kẻ thắng đến người bại đều... thua cả.

Sợ mất ăn

Trong cuộc họp báo tại Viện Đại Học Minh Đức vừa qua, Linh Mục Bửu Dưỡng đã cho biết Bác sĩ Tổng Trưởng Bộ Vỡ Rừng, đã có lần khuyên Linh Mục không nên mở phân khoa Y Học làm gì, vì nước ta hiện nay có thừa bác sĩ.

Thì ra nguyên nhân chính mà Bộ Vỡ Rừng muốn... đánh vỡ rừng vào viện ĐH Minh Đức, chỉ vì Bác Sĩ Tổng Trưởng sợ nếu Viện Đại Học này được phép mở cửa, trong tương lai sẽ đào tạo thêm nhiều bác sĩ. Như vậy trong giới Tu Bíp sẽ có sự

cạnh tranh, mà đã có sự cạnh tranh thì các Tu Bíp vô lương tâm đâu có thể chém thẳng tay được nữa.

Sự thật thì Bác sĩ Tổng Trưởng quá lo xa đấy thôi, chứ hiện nay Anamta gồm 17 triệu dân, mà chỉ có ngót nghét chưa tới 2 nghìn Tu Bíp (tỷ số 10.000 dân mới có 1 Tu Bíp) thì dù trong tương lai VĐH Minh Đức có sản xuất cả nghìn Tu Bíp nữa cũng chẳng thấm vào đâu. Sợ gì mà phải đem vô rừng ra xử dụng, để thiên hạ cười cho.

Công bằng kiểu Nhà Nước

Dân Anamta vốn nổi tiếng là chịu đựng giỏi, nhưng giỏi nhất có lẽ phải kể đến giới công chức ngoại ngạch. Vì cái quy chế cà là rí từ đời xưa, đời xưa để lại, những nhân viên ngoại ngạch phải chịu thiệt thòi đủ thứ. Công việc làm đầy tớ, con sen cho Nhà Nước thì không khác gì những nhân viên chính ngạch; Trong khi đó lương bổng chỉ bằng 60 phần trăm lương bổng của nhân viên chính ngạch và quyền lợi sau khi về vườn cũng thua xa.

Nhà Nước có lẽ sợ rằng bọn nhân viên ngoại ngạch i tờ rít không hiểu nổi tinh thần cách mạng công bằng của Nhà Nước, nên mới đây đã phổ biến văn thư số 207/TTIPITh/TCV nhằm giải thích cho bên nhân viên ngoại ngạch biết rằng việc trả tiền phụ cấp nghỉ việc cho nhân viên ngoại ngạch rất công bằng so với nhân viên chính ngạch. Giải thích rằng: Nếu một nhân viên ngoại ngạch làm việc được 34 năm, thì phụ cấp nghỉ việc cũng được 12 tháng lương như một nhân viên có ngạch làm việc được... 12 năm vậy.

Một đảng làm việc tới 34 niên, còn một đảng chỉ làm việc có 12 niên, mà lãnh tiền về vườn bằng nhau. Như vậy Nhà Nước gọi là công bằng, bọn C.O không hiểu công bằng ở cái khổ nào?

Tổng Nha Trà Nước

Hồi chí sĩ Gái Háng còn sẵn quân tất ghe, Người có thông cảm nỗi khổ của nhân viên ngoại giao ngạch và ý thức được sự bất công về quyền lợi lương bổng giữa nhân viên chính ngạch và ngoại ngạch... nên đã ban hành nghị định số 1220/NEIPITh/TCV, đặc ân cho nhập ngạch miễn thi, miễn văn bằng, những nhân viên ngoại ngạch có trên tám năm thêm niên công vụ và được cơ quan xử dụng đề nghị.

Tuy nhiên, trên thực tế, rất nhiều hồ sơ xin nhập ngạch theo đúng tiêu chuẩn nghị định trên đã không được ông Tổng Nha Công Vụ chấp thuận. Ông TNCV viện lẽ những hồ sơ này không đính kèm bản chánh văn bằng Tiểu Học! Thật là trái cựa. Thủ Tướng thì cho miễn văn bằng, trong khi kẻ thừa hành lại bắt phải có văn bằng!

Căn cứ vào sự kiện trên, người ta cho rằng cái lý do chính ông TNCV bác bỏ hồ sơ xin nhập ngạch, không phải là tại những hồ sơ kia không đính kèm văn bằng Tiểu Học, mà chính là không chịu đính kèm... Đức Thánh Trần.

Nếu điều trên đây quả là đúng, bọn C.O đề nghị Nhà Nước Anamta nên cải danh Tổng Nha Công Vụ thành Tổng Nha Trà Nước cho đúng với tinh thần làm việc tại Nhà này.

Chê ít

Ông nghị hèn Nguyễn Văn Khôi mới đây vừa lên tiếng thar phiến rằng quyền hạn của một nghị hèn cóc có cái quái gì. Do đó không thể giúp đỡ thiết thực được cho cử tri đã tin nhiệm bầu lên. Rồi ông nghị hèn Nguyễn Văn Khôi kết luận: Ngay đến lương bổng 20 ngàn đồng mỗi tháng, thì đã nộp thuế hết hơn một nghìn đồng.

Chắc hẳn ông nghị hèn Khôi muốn được quyền hạn rộng rãi như dân biểu nghị sĩ và lương phải trên 100 xin mới có thể giúp ích được cho đồng bào cử tri?

Nhờ ông tí... Đâu phải cứ quyền hành đầy mình, lương tháng đầy túi mới có thể giúp được đồng bào? Cứ xem như nhiều ông dân biểu, nghị sĩ quyền hạn có thừa, lại lương cao bằng hậu mà có giúp cho gì cho dân được đâu, ngoài việc ăn tặc nói phét. Trong khi đó thì có những viên chức xã ấp từ quyền hạn cho đến lương bổng thua xa cả nghị hèn, mà vẫn giúp đỡ được rất nhiều cho đồng

BA DANH cầm tròng

bào cử tri của họ.

Bọn C.O lấy làm ngạc nhiên tại sao một người có... chí nhớn như ông nghị hèn Khôi lại ứng cử chức nghị hèn làm gì, để rồi than quyền hạn ít quá, lương ít quá, rồi chê không thêm làm việc?

Cầu an mà cóc an

Trong buổi lễ cầu an tại Chợ Cầu Muối, ni sư Huỳnh Liên đã thuyết pháp về cảnh khổ của đồng bào trong cuộc chiến tranh cò cưa hiện tại. Có lẽ giọng thuyết pháp của ni sư Huỳnh Liên quá hấp dẫn và gây xúc động cho những đồng bào và SVHS Phật tử, nên ngay trong lúc ni sư còn đang thuyết pháp, đã có nhiều biểu ngữ được trrong lên, nội dung chống uýnh sang Lào và đòi hỏi Nhà Nước An nam phải tức khắc trả chồng con, anh em đang ở Lào ở Kampuchia trở về nhà. Kế đó đồng bào định kéo nhau xuống đường, nhưng đã bị Dùi Cui đến mừng tuổi kịch liệt.

Thế là buổi lễ cầu an trở thành bất an liền một khi. Bọn C.O không biết sau vụ này, các vị lãnh đạo tinh thần có còn muốn... cầu an nữa hay không?

Ông Ngoại Bi Ve được hên lây?

Chuyện xảy ra cũng liên quan đến «con voi đi lạc của quan tổng đốc Ninh Thuận»: Số là từ lâu, ông ngoại bi ve của Anamta vẫn mang huy hiệu con voi trắng. Lắm đứa thói mồm thường bảo rằng số di ông ngoại khoái mang chân đung con voi trắng làm huy hiệu, ấy là vì ông muốn được sãi chút đỉnh dư huê của diêm «bạch tượng xuất thế» xảy ra dưới trào đệ nhứt công huê. Thâm ra rít chó bộ đến chơi sao?

Cho đến ngày đầu năm con heo vừa rồi, sau khi nghe tin voi thân lại xuất hiện ở ngay nơi quê hương đức đzua, ông ngoại đã mừng rỡ hết lớn. Ông ngoại mừng còn hơn cả ngày nư, hơn cả quan tổng đốc Ninh Thuận, hơn tuổi luot lẽ dân bách tính nữa lận. Vì mừng quá như thế nên ông ngoại đã thưởng cho bà ngoại 1 cái hun đánh chóc, mỗi tiểu thư công tử một cái hun đánh chóc, mỗi đứa cháu ngoại cũng một cái hun đánh chóc. Hun khắp lượt xong, ông ngoại ngồi gật gù cười hoài một mình và cứ lặp đi lặp lại câu: «Thời cơ đã về ta! Thời cơ đã về ta!»

Theo tin giờ chót cho biết: Chính vì yên chí «thời cơ chứt định đã về ta» nên ông ngoại bỗng trở nên khó tính ghê quá. Ông khăng khăng từ chối không chịu tiếp một đại diện ngoại giao cỡ lớn của chánh phủ Pha Lang Sa cử sang liên quan đến vụ «lo lem thiệt lo lem giả» gì đó.

Điêm voi lạc chưa chi đã hên thế đấy!

Cải chính

Tòa soạn C.O vừa nhận được văn thư số 1092-VP/DB do văn phòng dân biểu Đỗ Trọng Nguyên gửi lại. Nội dung ca ngợi Ủy Ban Xây Cất Trường Tiểu Học Gio Linh do báo Con Ong và Tin Việt bảo trợ. Ngoài ra còn đính kèm một chi phiếu trị giá 20.000 đồng tại Đại Nam Ngân Hàng (chi phiếu để tên ký giả N.H'D)

Xem qua văn thư trên bọn C.O đều ngỡ ngàng, vì bọn C.O không hề đứng ra bảo trợ Ủy Ban trên phải chăng đây là một sự lầm lẫn?

Từ trước đến nay trong bất cứ cuộc bảo trợ công tác xã hội nào, bọn C.O đều hội ý với cơ quan liên hệ và chính thức công bố trên báo Con Ong chứ chẳng bao giờ im im, khuất tất cả. Vậy xin nói rõ để quý vị hảo tâm... kính tròng.

Quản lý: HOÀNG THỊ QUY

In tại nhà in DÂN NGUYỄN
54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số 20đ. Một tháng 80đ. Một năm 820 đ.